

13è congrés
resolucions

PSIB
PSOE

Introducció: s'ha de consolidar el projecte de societat i de país dels socialistes de les Illes Balears

En el context d'ebullició global nacional i europea actual, quin camí ha de seguir el PSIB en els propers anys?

Per això el PSIB ha d'aprofundir en els models de canvi provocats per la pluralitat que es va expressar a les eleccions de 2015? o hi ha altres camins a explorar?

I com i què hem de fer els socialistes de les illes per a consolidar les polítiques de canvi que lideram des de 2015?

En aquest document es planteja si, després de dos anys de gestió en la majoria de les institucions de les illes, hem assolit una velocitat de creuer en polítiques per democratitzar el creixement, per fer més sostenible el nostre model social i territorial, i en reforçar el model de benestar i els drets del segle XXI; sempre des de la transparència i la rendició de comptes.

Però també ens demanam si tenim un model adaptat al segle XXI per a les grans ciutats. Per què ens costa tant ser visibles per a les classes urbanes, joves i professionals? I, en el marc estatal, dins quin marc polític, institucional, territorial i fiscal volem construir el projecte de futur, els socialistes?

Aquestes són algunes de les preguntes que ens volem fer en aquesta ponència a debatre en el proper congrés del PSIB i que ha de marcar el rumb dels socialistes de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera en els propers anys.

Uns anys que hem construït una clara alternativa i que ara hem de consolidar sent ben conscients que venim d'una dècada perduda on l'aposta neoliberal europea pels retalls –com a eina per combatre la crisi– ha conduït a la ruptura del contracte social en què es basava l'Estat del Benestar, és a dir el de no deixar ningú pel camí.

És per tant un repte pels socialistes de Balears construir un model més just, més inclusiu i més equitatiu per a les properes generacions. Quins han de ser, per tant, els pilars pel reforçament del contracte social, que sembla en molts casos fracturat i que provoquen que molta gent se senti exclosa?

Exclusió que també ha portat a la desafecció de la política. Davant la desafecció de l'electorat progressista, els socialistes de Balears apostàrem des de 2012 per la integració de la ciutadania en el procés polític, amb més participació en el projecte polític i amb un procés obert de primàries. Aquest procés és avui un

model de referència, però com el podem aprofundir i millorar? I com podem recuperar la proximitat amb les capes urbanes i amb les noves ciutats?

Actualment, des del lideratge institucional de les Illes Balears, el PSIB-PSOE és l'actor vertebrador del canvi d'aquesta Comunitat Autònoma. Des de les institucions hem aconseguit retornar la normalitat democràtica i calmar un clima de tensió social sense precedents des de 2011 fins al 2015.

Són diverses les fites que s'han assolit en els darrers anys: la reducció de les llistes d'espera en la sanitat, el retorn de la targeta sanitària, la lluita activa contra la precarització mentre es genera ocupació, el pacte amb el sector educatiu, la renda social garantida, l'impost pel turisme sostenible, la lluita contra el frau fiscal o la recuperació de la memòria històrica.

És possible gestionar un context post-crisi sense donar l'esquena a la ciutadania, creant i redistribuint riquesa i, alhora, reclamant tot allò que ens pertoca a Madrid.

Però la pregunta clau és: com podem consolidar aquest canvi i lligar els resultats assolits al PSIB-PSOE per reforçar electoralment la seva força institucional? Tot i que ara estam immersos en ple procés de consolidació del canvi d'aquests anys que han generat una nova realitat social i política, el moment de canvi del Partit i de la militància socialista és una excel·lent oportunitat per qüestionar, debatre, aprofundir i millorar el projecte polític que va començar fa cinc anys; per així fer-ho dins una realitat complexa i globalitzada, on la societat es mou per impulsos individuals.

S'ha de fer en un present complex, on la societat electoralment ha deixat de confiar en alguns partits socialistes que han aplicat o defensat polítiques econòmiques neoliberals. L'aplicació d'aquestes polítiques neoliberals ha ocasionat confusions entre les polítiques tradicionalment d'esquerres i les polítiques considerades de dretes; cosa que ha provocat que l'espai polític sigui usat per fórmules populistes però també, en alguns casos, anticapitalistes o en altres casos desfavorables a la idea del federalisme europeu.

S'ha dit que la millor garantia de mantenir la cohesió política és guanyar l'hegemonia cultural. Si entenem la cultura en sentit ampli com una manera de pensar, decidir i actuar, i si som capaços d'aconseguir que les idees de canvi impulsades per la nostra política siguin majoritàries en la nostra societat guanyarem el futur polític a les nostres institucions.

Per això fa falta que siguem presents al carrer, a les associacions, als mitjans de comunicació, a les xarxes socials perquè les nostres idees de canvi en aquesta societat siguin hegemòniques. Una presència que ens farà alhora compartir

aquest projecte i re elaborar-ho d'acord amb les aspiracions i necessitats de la nostra gent.

A les Illes Balears no es pot fer abstracció d'aquesta convulsió global i, precisament, ens ha de servir per mirar cap al futur.

Aquesta Ponència vol ajudar a definir un full de ruta de futur per encaixar en el món des de la nostra diferència, singularitat territorial, activitat productiva actual i de futur que marca la transformació del turisme assegurant també una sostenibilitat territorial, social i cultural a curt i a llarg termini.

Una Ponència que vol apostar per un partit socialista modern, pròxim, urbà, col·laborador i innovador que estigui adaptat als reptes i necessitats del segle XXI. Una Ponència que ens permeti construir un model complet de la societat del futur, sense caure en un clima polític tens que només atén les necessitats del present sense pensar en el futur.

A les següents pàgines s'abordaran reptes de futur tan importants com: la sostenibilitat mediambiental, social i cultural de les Balears; el model de les grans ciutats; els nous drets del segle XXI adaptats als nous valors universals i democràtics; la convivència entre turistes i residents; el creixement sostenible i la diversificació econòmica; la solvència de l'Estat del Benestar; l'aposta per una mobilitat; i un model energètic eco sostenible.

Tenim moltes preguntes obertes en aquest món que canvia i, per això, volem oferir respostes de progrés per unes Balears que són més complexes i més globals que mai.

Reptes pel quals és necessari tenir respostes, tant de present com de futur. Per aprofundir en el canvi, consolidar el benestar i guanyar el futur a les generacions que venen, ampliant la base i el suport social.

Balears en el món: model d'Estat i model de Comunitat. Segle XXI, el temps del federalisme a tots els nivells. Les Illes, capital del mediterrani

En el darrer Congrés del PSIB es va presentar una ponència marc que es contextualitzava en plena crisi, no només econòmica i social sinó també socialdemocràtica. Han passat amb tota seguretat cinc anys i mig enmig de transformacions i de canvis sense precedents i a tota velocitat.

Sens dubte, cinc anys en convulsió constant per l'acceleració dels canvis, la velocitat de la globalització, l'impacte de la crisi, les polítiques de retalls, la transformació del mapa europeu en dos grans blocs, els perdedors del sud i els guanyadors del nord... O el reforçament de la idea que només hi ha un model possible: el del capitalisme o la nova força d'un terrorisme que conviu amb la cultura i història europea exportada al món amb l'objectiu de destruir valors, principis i idees universals com són la llibertat, la igualtat i la justícia.

Anys de dificultats per a les polítiques socialdemòcrates, però de gran força per les societats i moviments indignats, especialment entre els joves i aquells que avui senten que l'economia col·laboradora –la famosa «uberització»–, que la vida low cost els ha deixat fora d'un sistema cada vegada més desigual i més injust.

La manca de respostes de la socialdemocràcia o, per ser més precisos, l'acusació de ser còmplices d'aquestes polítiques, encara ha posat en una situació més complexa als partits socialistes i a les polítiques socialdemòcrates.

Més que una manca de resposta alternativa, que ha existit, ha mancat un relat alternatiu i polítiques clares en consonància per part de la socialdemocràcia. Sobretot després d'una dècada que per a moltes famílies ha estat un temps perdut, on la major conclusió és que avui la globalització, la tecnologia, les xarxes socials, el lliure comerç o l'euro provoquen més perdedors que guanyadors; i al mateix temps els guanyadors són sempre més visibles.

Això ha provocat moviments tectònics com: el Trumpisme, que té molt a veure amb la fi del model multilateral lligat a la Segona Guerra Mundial; el Brexit; la crisi dels partits clàssics francesos; la caiguda de Matteo Renzi a Itàlia; la força conservadora i de l'austeritat alemanya; l'impuls dels partits racistes i xenòfobs; l'aparició de forces rupturistes i portadores de la bandera de la indignació com Podemos; i, fins i tot, En Marche a França.

I ara, en el 2017, -després d'una dècada que molts consideren perduda, especialment per a les generacions més preparades-, recuperem un moderat creixement econòmic que augmenta en paral·lel a la consolidació de la desigualtat. Juntament amb partits que segueixen en campanya electoral permanent.

És el moment de la paraula «populisme». Un concepte que ara mateix ho abraça gairebé tot i que serveix per excusar la recerca d'una explicació a allò evident, és a dir grans capes socials marcades avui per un pessimisme global, que veuen el món des d'un replegament cultural, moltes vegades lligat a les perifèries urbanes, i a la por al canvi que els fa perdre peu a l'escalafó social.

Avui trobam grans sectors socials que reclamen que se'ls compensi el dèficit de dignitat que la globalització nega als ciutadans. La realitat del carrer i la resposta del sistema polític a nivell global i europeu, segons percep la gent, mai havien estat tan divergents.

Conceptes de l'esquerra com inclusió, valors i democràcia s'han difuminat per mor de polítiques massa elàstiques amb els valors de la dreta, com és en el cas de Clinton com a candidata demòcrata o Hollande com a president de França. I això augmenta la fractura entre les capes urbanes del nou món obertes, tolerants i cosmopolites i la resta, que semblen atrinxerats a les perifèries de la globalització.

Les urnes, en tot cas, posen en solfa el model de construcció clàssic del sistema polític de després de la postguerra mundial; un model que semblava infal·lible. Basta veure què passa a cada capital europea des de l'inici de la crisi que ha fet que amb la recerca de solucions per aquesta hagi derivat en una crisi existencial, respecte al model europeu. Model europeu que s'ha expressat sobretot en la fractura nord-sud, el Brexit i les forces emergents a gairebé tots els països.

Lògicament, aquesta dinàmica mundial ha tengut un efecte tant a Espanya com a les Illes Balears i tant a la societat com al Partit Socialista. En aquest període s'han perdut institucions, però sobretot han perdut la credibilitat. A partir del 2015, amb la recuperació dels espais de poder i amb la pròpia dinàmica davant tots els factors descrits anteriorment, tot va decantar el Partit Socialista cap a una ètica de responsabilitat enfront d'una ètica de conviccions.

El PSIB, que segurament ha fet una feina de profunditat per entendre aquests anys, ha apostat per les conviccions, per això va votar no a la investidura de Rajoy el 2016 i va demostrar que estava ben a prop de la realitat social i de la militància, enfront del mapa que s'ha desxifrat de forma errònia en aquest darrer any i mig.

Per tant, si per a la socialdemocràcia aquests cinc anys han estat i marquen un abans i un després, la societat nascuda després d'una dècada de crisi en mig de la globalització té cada vegada un denominador comú: fer el planeta més petit, més accelerat i més complexe, però també més desigual, injust i precari. I les illes on vivim no en queden excloses.

Les Illes són una comunitat extremadament oberta al món, destí de referència mediterrània, recipient d'allò que suposa l'impacte del turisme sobre el model de sostenibilitat i de convivència, però també model d'èxit que ha estat exportat mundialment.

Un món complex que reclama solucions a mig i a llarg termini, des de les institucions i per suposat des de la societat civil, que donin resposta al model de societat que volem construir i a consolidar davant els reptes que tenim en el present i en el futur.

Avui, la distribució d'una població que ha convertit cada illa amb alguna diferència d'intensitat, en una àrea metropolitana on gairebé un 30 % té diferents graus de protecció. A la vegada, aquest increment de la població que es dispara en moments de bonança econòmica perllongada i que tenen comportaments nous en la relació entre allò social i el territori, implica que la situació s'agreugi, ja que hem doblat gairebé el nombre de turistes anuals en poc més d'una dècada.

Això té un impacte sobre el creixement i la sostenibilitat d'una forma molt clara, perquè a més el cost de les infraestructures necessàries per donar resposta a aquesta pressió humana segueix funcionant d'acord amb una estacionalitat. Situació que cada vegada escapa més a qualsevol intent de control, tot i la voluntat de la seva regulació que permeti un turisme que s'allargui el major nombre de mesos possible.

Per tant, s'ha de fer del model de transició energètica i lluita contra el canvi climàtic un motor que generi en pocs anys més llocs de treball qualificats i fer una gestió intensa del territori tant en el medi terrestre com en el medi marí. I s'ha de gestionar el model energètic amb l'objectiu de «petjada 0» i fer-ho tot plegat impulsant un model mediterrani capaç de ser exportat (creant «know how») a la riba sud de la nostra mar, desitjant que la situació dels països de l'altra riba es normalitzi en algun moment.

Per la importància que té aquesta qüestió proposam que es creï una comissió específica dins la Fundació Gabriel Alomar, per tal que elabori un document polític de referència sobre el canvi climàtic, l'economia turística i la insularitat, en un termini d'un any.

La dimensió del turisme, per tant, ha provocat un impacte molt gran del sector sobre altres elements i vectors productius generadors d'ocupació. I això ens ha de fer reflexionar sobre un atur estructural entorn dels 90.000 ciutadans respecte de la població activa, a més de feines de baixa qualificació, temporals i moltes d'aquestes també precàries, que tenen un baix valor si parlem de productivitat.

És evident que hi ha molts d'elements en aquest marc que demanden una resposta dels socialistes davant aquest quadre de present i de futur. Però és clar que un nou model de creixement passa per ser ambiciós i per fer del canvi climàtic un generador d'ocupació qualificada que incideixi sobre el territori, tant terrestre com marí.

A més, ser ambiciosos en la gestió d'un creixement que vagi envers la petjada zero a nivell energètic, exportable a l'altra riba del mediterrani; com també la introducció del concepte d'educació, sanitat, cultura i esport com un element diferenciador de la qualitat de vida que ofereixen es socialistes en el segle XXI. I fent-ho amb un creixement des de la reindustrialització i la creació de llocs de feina de qualitat des de sectors a on ja som referents internacionals, com són la música, el calçat, la moda, el sector nàutic, entre molts d'altres.

Aquests, que no són tots, són alguns dels elements que han d'anar associats al model que volem consolidar els socialistes a les Illes Balears. De fet, si volem ser actors actius dels canvis en el mediterrani i en l'Europa del segle XXI des de la nostra diferència, història i cultura, i des de la idea d'unes illes obertes al segle XXI, preservant la nostra identitat mil·lenària. A Espanya els socialistes de les Illes Balears hem de defensar l'evolució de l'actual model territorial de l'Estat espanyol, basat en l'atorgament d'autogovern, d'autonomia administrativa i de capacitat legislativa a les comunitats autònomes, cap a un model federal on les principals característiques han de ser:

Autonomia dels ingressos. L'Estat ha de garantir l'autonomia financera de les comunitats autònomes. En aquest sentit és bàsic un nou model de finançament que garanteixi ingressos propis als territoris. Un model que es basi en el principi d'ordinalitat i estigui protegit de les temptacions recentralitzadores mitjançant la inclusió al text constitucional o bé en el bloc constitucional de lleis.

Participació dels territoris en la conformació de les grans decisions de l'Estat, partint del model clàssic dels Senats, on tots els territoris tinguin el mateix vot, sense importar la població. Amb un model de Senat que tan sigui electe directament (com és l'actual) com sigui representatiu dels territoris (com el de Bundesrat) i que tinguin designades una sèrie de competències on no sigui possible que s'imposi la decisió del Congrés dels Diputats. Hem de tenir com objectiu actualitzar la representació de la nova realitat territorial-institucional en el Senat, com en el cas de Formentera, que fa deu anys va deixar de ser la mateixa realitat administrativa que Eivissa.

Lleialtat institucional, cultura federal. L'evolució de l'Estat cap a un model federal haurà d'implicar canvis en el funcionament intern de les comunitats autònomes, ja que passen de ser comunitats amb autonomia per convertir-se en part de l'Estat, és a dir part constitutiva del mateix. El blindatge competencial i la clarificació que s'exigeix a nivell estatal també ha de ser una realitat a nivell autonòmic. Per fer efectiva aquesta evolució federal és necessari enfrontar els següents reptes:

És imprescindible completar el disseny institucional i competencial que preveu l'Estatut de 2007, malgrat la complicació de les preferències partidistes d'un moment o altra, ja que no es podrà avançar cap a un model de comunitat autònoma per a les Illes Balears si no es completa el model de fa 10 anys per, a partir d'aquí, evolucionar sempre des de la idea de federalisme interior.

Igualació competencial entre els consells per tal de poder passar a una fase de redefinició d'aquestes.

Elaboració d'una llei del règim jurídic dels consells que alliberi aquests de la identificació amb les corporacions provincials del model espanyol, separant-se clarament de la idea de Diputació Provincial i del seu règim de funcionament intern.

Consolidació dels mecanismes de decisió política interinsular com la Conferència de Presidents, que s'ha de dotar d'una estructura o secretariat permanent, no dependent del Govern, sinó autònom.

La derivació d'aquesta mateixa estructura de les necessàries Conferències Sectorials sobre aquells temes que impliquin el conjunt de les Illes i on l'opinió i la gestió dels consells amb el Govern resulti imprescindibles, com són: l'economia productiva i ocupació, finançament i hisenda, medi ambient i territori, comunicacions portuàries i aeroportuàries, agricultura i producte local, etc.

L'interlocutor preferent dels ajuntaments és el Consell Insular de cada illa, per una lògica territorial. Els ajuntaments han de rebre les competències que puguin gestionar amb major eficàcia des de la proximitat. Però s'ha de tenir en compte que hi ha serveis que de cada dia resulten més complexos de prestar, de manera que s'han d'impulsar models de gestió mancomunats, consorcis o agències insulars per determinats serveis.

Per tant, és necessari estudiar la reforma del finançament local en el marc dels principis constitucionalment reconeguts de suficiència financera i d'autonomia en la gestió dels interessos de les entitats locals.

Aquesta reforma s'haurà d'inspirar en els principis generals de lleialtat institucional, transparència, col·laboració i cooperació interadministrativa i adequació normativa a la realitat social, jurídica, econòmica i institucional.

Pel compliment efectiu del principi de suficiència financera de les entitats locals (reconegut a l'article 142 de la Constitució), falta per desenvolupar un model de participació de les entitats locals en els tributs de les comunitats autònomes i mecanismes de coordinació entre el finançament autonòmic i local.

L'article 142 de la Constitució considera les participacions en ingressos de les comunitats autònomes (Piques) com un recurs fonamental de les hisendes locals, en el sentit que al costat dels tributs propis i la PEU constitueixen la garantia de la seva suficiència financera, pressupost de la seva autonomia.

És ben cert que el legislador estatal no pot limitar-se al reconeixement de les Piques com un dels possibles recursos financers de les entitats locals, sinó que ha d'incorporar mecanismes que afavoreixin el seu desenvolupament efectiu, com a garantia de la suficiència i, si no hi ha altre remei, de l'autonomia local. No és menys cert que la falta de desenvolupament de les Piques també és imputable a les comunitats autònomes, com demostra que si s'hagi desenvolupat en algunes autonomies, com Andalusia.

El PSIB assumeix el compromís d'impulsar la regulació de la participació dels ajuntaments en els ingressos de la CAIB, per incrementar el finançament incondicionat de les entitats locals.

Un model, en definitiva, profundament federal entre Illes, però també amb l'Estat, i a on els socialistes han de defensar una profunda federalització del sistema polític i de les institucions. Sempre amb l'ambició de l'aplicació del principi d'ordinalitat en el model de finançament del futur, amb una clara repartició de competència que faci dels municipis les entitats més pròximes a la ciutadania a partir del principi de subsidiarietat.

Una societat que aprofundeix en el benestar i la qualitat de vida. Finançament, creixement intel·ligent, ocupació de qualitat i qualificada basada en el coneixement

Si les Illes Balears són avui un model d'èxit, d'atracció en un món global, que creix, al mateix temps conviu amb diverses realitats que condicionen el futur.

La primera és la de la sostenibilitat social, econòmica, mediambiental, climàtica i d'infraestructures del model a mig i a llarg termini.

La segona és la convivència d'una percepció que hi ha una recuperació macroeconòmica real, però que no va acompanyada d'una bona redistribució de la riquesa, de millors serveis, de més oportunitats i d'obertura de nous nínxols econòmics i socials, ni tampoc de millors salaris, d'ocupació més estable i de

pensions més altes. En definitiva, un creixement que afronta riscos per ser sostenible i sustentable, i que aporta més qualitat de vida a les Illes.

La tercera realitat és que davant un creixement que condiona la sostenibilitat, posa al límit els recursos naturals i les infraestructures, augmenta la població, exigeix més, millors i nous serveis, condiona els pilars del benestar i hipoteca la resposta de les institucions. Així, per tant, es necessita un clar dibuix de les necessitats presents i futures per poder tenir els recursos necessaris per donar resposta a aquests reptes.

Entre el 2012 i 2017, període entre congressos, hi ha hagut nous fenòmens diversos que tornen a plantejar la necessitat de solucions estables per al futur. Però si per una banda s'han retallat drets i serveis i s'han fet polítiques d'austeritat, per una altra banda s'han congelat i reduït les inversions de l'Estat a les Illes, i és sorprenent que quan s'ha iniciat la recuperació ha tornat a augmentar el consum i els ingressos fiscals i ha crescut la població. Però tot plegat aquest canvi no ha anat relacionat amb un augment de les inversions ni per corregir des de Madrid els anys de la crisi. Això implica que no es pot afrontar els nous reptes amb més garanties.

Per tant, la pena que aplica l'Estat al conjunt de la comunitat autònoma i de la societat és doble. Per no recuperar el temps perdut de la crisi, ni perquè tampoc permet afrontar amb millors garanties allò que tenim a l'horitzó present: una dinàmica de creixement que no va acompanyada de recursos suficients per part de l'Estat per garantir una bona redistribució, una actualització de les infraestructures clau, una millora i una aposta pels nous nínxols dels coneixement ni tampoc per ajudar amb força a una millora de la competitivitat i la productivitat.

Cap a una reforma del sistema de finançament de caire federal

La reforma de l'actual Sistema de Finançament Autonòmic (SFA, d'ara endavant), vigent des de 2009, s'hauria d'haver iniciat l'any 2014, però el govern del Partit Popular es va trobar orfe de la seva majoria absoluta al Congrés dels Diputats per iniciar aquesta tasca. Per això i fruit de les pressions exercides per les comunitats autònomes a la Conferència de Presidents, celebrada a principis d'any, el govern de l'Estat va engegar una comissió d'experts amb representació d'un membre per cada comunitat autonòmica per avançar en la proposta de reforma del SFA.

A les Illes Balears sempre hem celebrat que la reforma duita a terme l'any 2009, sota el lideratge de Francesc Antich i Carles Manera, afavorís un acostament a la mitjana en relació als recursos disponibles, però el model pactat ara fa vuit anys

requereix fer una passa més i avançar de forma clara cap a quotes de major autonomia financera, responsabilitat fiscal i l'aplicació del principi d'ordinalitat.

A més, creiem que l'actual funcionament del model és clarament arbitrari, donat que permet que comunitats autònomes amb una capacitat fiscal per sota de la mitjana acabin rebent finançament per sobre, mentre que d'altres que compten amb una capacitat fiscal per sobre de la mitjana acabin disposant d'uns recursos que, fins i tot, són superiors a la seva capacitat tributària.

Aquest fet implica que no es respecta en absolut el principi d'ordinalitat i que es produeix un anivellament de recursos. Aquests no guarden cap lògica més enllà de la preservació de l'estatu quo del moment en què es varen produir els diferents processos de traspàs de competències.

Per tant, la reforma del SFA no s'hauria d'abordar com un debat entre territoris, sinó amb l'objectiu de millorar l'articulació de l'Estat de les autonomies i el funcionament de l'Estat del Benestar. Sempre posant en el centre d'atenció les necessitats de les persones, amb independència del territori on visquin. Ara bé, el nou SFA també ha de ser un instrument que garanteixi un avanç cap al nostre autogovern.

Per això, els socialistes de les Illes Balears venim defensat des de fa temps que qualsevol millora del SFA ha de garantir a les comunitats autònomes els recursos necessaris per a l'exercici de les competències transferides, principalment lligades al desenvolupament de l'Estat del Benestar i als serveis públics fonamentals. Per tot plegat és fonamental que el nou SFA:

Aposti pel federalisme fiscal basat en un increment de l'autonomia financera i fiscal.

A hores d'ara resulta indispensable incrementar significativament l'autonomia financera per tenir la capacitat normativa de legislar sobre els elements que configuren els principals tributs, determinar els mitjans de l'organització i l'administració de l'Agència Tributària de les Illes Balears i dissenyar la política d'inspecció per fer més eficient la lluita contra el frau fiscal.

A més, el fet de disposar d'una major autonomia fiscal facilita la disciplina pressupostària, desincentiva l'expansió de les despeses i la possibilitat de recórrer a tercers adduint una insuficiència en el sistema de finançament. D'aquesta manera, també s'evita haver de recórrer als mecanismes de finançament de l'Estat i es garanteix una major sostenibilitat del deute.

Rompi amb l'actual statu quo i garanteixi el principi d'ordinalitat per a què desaparegui l'arbitrarietat del SFA que ara mateix no té una pauta clara i explícita

d'anivellament i, a la vegada, afavorir que es garanteixi el principi d'ordinalitat per permetre mantenir l'ordre en termes de capacitat fiscal una vegada s'hagin aplicat els diferents mecanismes redistributius. La redistribució que es derivi de l'aplicació d'aquests mecanismes només pot suposar un anivellament parcial dels recursos entre la Comunitat Autònoma. En cas contrari, es fomentaria la cultura del subsidi entre les comunitats receptores netes de recursos alhora que es generarien incentius negatius per a les comunitats més dinàmiques.

Aquest anivellament ha de perseguir en tot cas la redistribució dels recursos entre la Comunitat Autònoma, per tal que tots els ciutadans puguin accedir als serveis públics en condicions d'equitat. Per això, el model de finançament hauria d'excloure l'objectiu de convergència econòmica i les diferències de renda entre les comunitats autònomes s'haurien de corregir a partir del FCI i dels fons europeus estructurals, sempre amb caràcter condicionat.

Abordi la condonació de l'elevat deute que patim les Illes Balears com a conseqüència de la situació històrica d'infrafinançament.

Que s'arribi a un acord sobre la condonació del deute de les comunitats autònomes més endeutades que, en termes generals, són aquelles que han estat més maltractades pel SFA.

Una vegada que finalitzi la tasca del grup d'experts entorn als plantejaments que han de definir el nou SFA, els socialistes de les Illes Balears hem d'apostar per la negociació política que s'establirà per un avenç clar i significatiu a favor d'un sistema de finançament de caire federal i que avanci de la mà de la reforma territorial de l'Estat, amb l'objectiu que tothom se senti representat i vegi reconegudes les seves reivindicacions.

L'impuls d'un nou Règim Especial de les Illes Balears

Les Illes Balears tenen unes particularitats úniques que les diferencien d'altres territoris com a conseqüència de la seva condició insular. De fet, la insularitat explica, en part, el dinamisme econòmic, però també és causa de desequilibris i fragilitats.

Les conseqüències de ser insular són conegudes sobretot en els costos de producció, en la inversió en béns i equipaments per les empreses, en els productes energètics, en el funcionament de les administracions, en la provisió de béns públics i, en definitiva, pel cost de vida dels ciutadans de les Illes Balears.

Per això, és indispensable que enfront a totes les vulnerabilitats originades pel nostre fet insular, s'actui de manera decidida per corregir-les a través de l'acció decidida de l'Estat amb l'objectiu d'establir un adequat i just equilibri econòmic interterritorial.

A hores d'ara, a l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears ja es preveu la regulació d'un règim especial que l'Estat reconeixerà com un dret específic i diferenciat de la nostra insularitat. Conseqüentment, el govern central hauria d'ajustar la seva política a la diversitat insular, especialment, en matèria de transports, infraestructures, telecomunicacions, energia, medi ambient, turisme i pesca.

Si més no, l'1 de març de 2014 hauria d'haver entrat en vigor una modificació de la Llei 30/1998, de règim especial per a les Illes Balears, que actualitzés les compensacions als costos generats pel nostre fet insular, però no va ser així i la legislació que actualment està en vigor, no concreta respostes efectives.

Davant d'aquesta situació és imprescindible aprovar un nou Règim Especial de les Illes Balears que reconegui els nostres fets específics com a illes a través de les mesures que s'ordenen a partir dels següents eixos:

Transport aeri i marítim

- 1.- És fonamental actuar sobre el transport aeri i marítim de persones i mercaderies.
- 2.- Bonificació dels transport aeri i marítim de persones.
- 3.-Aprovació d'una tarifa plana.
- 4.-Compensacions al transport de mercaderies i de residus.
- 5.-Minoració de les taxes aeroportuàries.
- 6.-Descentralització i cogestió aeroportuària.
- 7.-Cogestió dels aeroports comercials de les Illes i aplicació de clàusules socials per els contractes d'AENA.
- 8.-La principal via d'entrada i de sortida de les Illes no pot continuar funcionant al marge de les institucions de les Illes i contra els criteris de sostenibilitat i defensa dels drets laborals que impulsen els socialistes.

Per això, el 13è. Congrés del PSIB-PSOE es reafirma en la reivindicació històrica d'assolir la congestió dels aeroports comercials de les Illes, aplicant en els criteris de sostenibilitat i clàusules socials pels contractes de serveis.

Mesures sectorials

És necessari la introducció de mesures de caire sectorial que contemplin àmbits lligats a l'energia, l'educació o la sanitat.

Subsidi del preu de l'energia elèctrica i foment de les energies renovables.

Compensació del sobrecost del transport d'hidrocarburs.

Garantia del serveis de telecomunicacions.

Beques estatals per desplaçament per estudis de grau, tant de formació professional com a nivell universitari.

Subsidi al transport de malalts i acompanyants.

Mesures compensatòries en el sector primari, nàutic, aeronàutic, promoció comercial i en matèries d'habitatge o ocupació.

Mesures fiscals

S'ha de dotar a les Illes Balears d'instruments de caire fiscal centrats en la compensació de la inversió en els diferents sectors econòmics.

Aplicació d'un tipus d'IVA reduït respecte al territori espanyol.

Aplicació de mesures fiscals que compensin els costos relatius de la inversió empresarial.

Reserva per a inversions.

Deducció per a inversions en produccions culturals.

Deducció per activitat d'innovació tecnològica.

Deducció per a la producció de determinats béns.

Exempció de l'impost especial sobre determinats mitjans de transport.

Fons d'Insularitat

De cara a les necessitats, tant de finançament com de compensacions, s'ha de distingir entre els conceptes de insularitat, doble insularitat i triple insularitat i tenir-ho en compte a l'hora de distribuir els fons estructurals i compensatoris.

Creació d'un Fons Insular Balear a càrrec dels Pressupostos Generals de l'Estat, per tal de garantir l'equilibri territorial i compensar els efectes del fet insular. Estaria destinat a la inversió pública que realitzaria la Comunitat Autònoma (transport públic, diversificació econòmica, innovació, infraestructures hidràuliques, medi ambient, energies renovables, etc.), però en cap cas substituiria la inversió pública que fa l'Estat a través dels Pressupostos Generals de l'Estat.

La dotació del fons s'establiria com a percentatge de la població sobre el conjunt de la inversió que realitza l'Estat a les comunitats autònomes, però en cap cas hauria de ser inferior a 400 milions d'euros anuals.

Un creixement sostenible

Un nou marc en un moment on l'economia de les Illes Balears viu un present prometedori ha aconseguit sumar ja tres anys amb creixements substancials del PIB i amb una tendència a l'alça. D'aquesta manera, en el bienni 2015-2016 l'increment ha estat del 3,0 % i el 4,1 %. Per tant, és un moment de reivindicació des del fet del bon moment econòmic de l'Estat.

En el context estatal, les Illes Balears són la referència de la resta de comunitats autònomes, ja que destaquen per ser la comunitat amb una millor evolució econòmica. Les perspectives per als propers semestres són molt positives amb una previsió estimada del 3.6 % per al conjunt balear.

Aquest creixement global s'ha reflectit també a nivell de les diferents illes. En concret, s'observen creixements substancials, que en el 2016 han suposat un creixement del 4,1 % a Mallorca, del 3,7 % a Menorca i del 4,3 % a les Pitiüses. Per tant, es pot afirmar que en aquests moments totes les illes es troben en una fase alta i estabilitzada del creixement econòmic.

Per la seva banda, l'evolució del mercat de treball segueix la senda marcada per les principals macromagnituds econòmiques, presentant creixements quantitatius molt intensos de l'afiliació a totes les illes, que en el 2016 han estat del 5,2 % a Mallorca, del 3,8 % a Menorca, del 6,7 % a Eivissa i del 4,2 % a Formentera.

Ens trobam, per tant, en un context macroeconòmic de creació de riquesa, que necessàriament hem d'aconseguir que sigui inclusiu, compartit, sostenible socialment i mediambientalment, a la vegada que es perllongui en el temps.

Aquest repte, iniciat pels socialistes, s'ha aconseguit amb un partit d'esquerres responsable i amb experiència de govern, però també amb un full de ruta clar, sent un mirall de la diversitat i de les demandes socials d'una societat plural i fragmentada més que mai.

Tot i així, l'actual creixement econòmic no ha d'amagar tot un seguit de debilitats i amenaces a què s'enfronta la nostra societat. Pels socialistes de Balears aquestes debilitats i amenaces són els reptes de futur, als quals volem oferir respostes i solucions eficients.

Els diferents índexs de competitivitat situen a Balears en una posició endarrerida, especialment si la relacionam amb el seu nivell de renda per càpita. D'altra banda, la realitat del nostre mercat de treball ve encara marcada per una xifra massa alta de persones desocupades, per uns salaris inferiors a la posició relativa del PIB per capita balear, amb resistències a créixer i per uns nivell de precarietat laboral allunyats dels principals països europeus.

Al mateix temps, l'activitat econòmica està molt concentrada en els mesos d'estiu, ocasionant problemes de rendibilitat econòmica i social, de sostenibilitat mediambiental i d'augment de la pressió en la gestió dels recursos naturals.

Per aconseguir conjugar la millora a curt termini i perseverar en assolir, també, una millora del model econòmic a mig i a llarg termini és imprescindible fer front als reptes estructurals de la nostra economia. No es poden ignorar aquests reptes refugiant-se darrera unes xifres positives de creixement econòmic a curt termini.

Els reptes estructurals de caire econòmic són molt clars, reptes que no són nous i que els governs de dretes no han sabut ni volgut afrontar, ja que han preferit amagar-se darrera les xifres, sense ànima, oblidant-se de les persones.

És meridiana l'existència d'una caiguda del PIB per càpita de l'economia balear en les darreres dècades i, per tant, la dificultat per traduir en major benestar el creixement econòmic del present.

A la vegada, també és patent que la societat balear és una de les comunitats que presenta una major desigualtat econòmica i social dins les regions de la Unió Europea. Tot plegat, es fa necessari encarar aquests reptes si volem augmentar la potencialitat de generació de benestar de la nostra economia.

Per tant, quins són aquests desafiaments econòmics que hem d'encarar i solucionar els socialistes? I com hem de fer percebre amb una diferenciació clara respecte a totes les altres formacions polítiques de l'espectre de les illes?

Potenciar la diversificació econòmica

L'economia balear s'ha especialitzat fortament en el sector de serveis i dins d'aquest, en l'activitat turística. De fet, és una de les economies europees amb major especialització. El seu posicionament turístic està plenament consolidat i situa les Balears com una de les destinacions del Mediterrani preferides pels turistes.

Per això hem d'augmentar la rendibilitat del turisme, assegurant la seva sostenibilitat global, econòmica i laboral, però també mediambiental.

Sense detriment d'això, resulta cabdal per a Balears, a l'hora de reduir la dependència externa de la nostra economia, establir una estratègia de diversificació del teixit productiu.

S'ha de donar suport a sectors com els lligats al turisme (sector nàutic i sector TIC), els relacionats amb la sostenibilitat ambiental i l'eficiència energètica i aquells que es classifiquen com a sectors emergents (com per exemple els anomenats sectors blaus, relacionats amb la mar, o taronges, relacionats amb la cultura), tenint en compte les especificitats concretes de cada illa.

Sense oblidar que els sectors industrials i comercials tradicionals tenen un paper molt important dins d'aquesta estratègia. L'Administració ha de posar en marxa estratègies que donin suport a la industrialització i a la millora del comerç, creant un Pla d'Estratègia Industrial i altre de Dinamització i Innovació en el comerç.

Fomentar la inversió social en productivitat

Després dels penosos anys de la crisi socioeconòmica, on ens han dut les polítiques d'austericidi i retall de drets socials encapçalades pels governs i partits de dretes, la socialdemocràcia ha hagut i està invertint en els agents que varen sortir més perjudicats: les persones i les petites empreses.

L'objectiu no pot ser un altre que assolir una situació on la productivitat del teixit productiu de l'economia balear, no només augmenti, sinó que es sostingui en el

temps. Si som capaços d'atènyer aquest repte, la competitivitat també s'incrementarà tot d'una. Com?

L'administració ha de fer un esforç per invertir en la societat actual a través dels següents eixos transversals:

R+D+i.

Economia del coneixement.

Millora del capital humà.

Internacionalització.

Millora de les condicions de treball.

Qualificació i finançament per empresaris i emprenedors.

La millora tecnològica, la millor formació i capacitació de treballadors i empresaris i l'augment en la qualitat d'ocupació han d'aportar a l'economia balear cap a una major productivitat i competitivitat, tenint en compte el nivell de creixement de valor afegit en el nostre territori.

En l'aspecte de la formació, cal destacar el paper que pot i ha d'exercir la formació dual generant i aportant els coneixements formatius al capital humà que necessiten les empreses.

Per aquesta qüestió, és essencial el canvi de l' statu quo, en termes de finançament, entre Balears i l'Estat. Sense recursos no es poden albirar aquestes inversions públiques (o en consorci público-privat).

Creixement econòmic d'acord amb les possibilitats de cada illa

El creixement econòmic del sector privat ha d'anar lligat amb el creixement del pes del sector públic, ja que, contràriament, l'economia creixerà d'una forma no equitativa i crearà una desigualtat creixent entre els residents. Per aquest motiu, s'ha de reclamar un nou model de finançament de les comunitats autònomes que compleixi amb el principi d'ordinalitat, per a què la riquesa de la població també es reflecteixi en el sector públic i en especial rellevància en els serveis de salut i d'educació pública de les nostres illes.

A més, el creixement excessiu del sector privat amb un creixement negatiu del sector públic provocat per lleis restrictives, com la Llei de sostenibilitat financera i estabilitat pressupostària, provoquen un creixement exponencial de l'economia sumergida. Per aquest motiu, des del PSIB es fomentarà el repartiment de recursos entre les illes atenent el criteri de l'equitat, però també atenent els criteris d'eficiència i competitivitat.

La invasió d'empreses temporeres els mesos d'estiu a les illes més petites (Eivissa, Formentera i Menorca) provoca, entre altres, una competitivitat per a les empreses que formen part del nostre teixit productiu a les illes. Per exemple, les empreses de lloguers de cotxes que venen de fora de la nostra comunitat autònoma provoquen costos a la societat de les illes, però no contribueixen en la millora del sector públic i de tots els seus serveis. Per aquest motiu, des del PSIB volem polítiques impositives orientades a fomentar el teixit empresarial de les illes evitant la competència deslleial existent.

Un teixit productiu propi que haurà de fer front en els propers anys també al repte de competir amb una realitat ja present en la nostra economia: el comerç electrònic generalitzat. Una realitat que creix any rere any i que pot suposar una transformació radical en la concepció del comerç que fins ara teníem com a societat. Una realitat on les fórmules tradicionals per a la seva regularització i control a través de polítiques fiscals d'ajustos a través d'IBI o polítiques urbanístiques ja no basten.

Comerç electrònic que pot ser també una oportunitat històrica pel desenvolupament del nostre comerç. Les revolucions industrials ens van deixar aïllats d'Europa, en requerir principalment de grans inversions en xarxes de transport (especialment per tren i carreteres) que encarien l'exportació per a una realitat insular com la nostra. La revolució tecnològica que vivim ens obre ara un marc de desenvolupament sostenible basat en la comunicació web.

Hem d'afrontar aquestes noves realitats del comerç potenciant des de les institucions la immersió tecnològica del nostre comerç, facilitant plans d'adaptació, formació i finançament que ajudin al nostre teixit comercial a adaptar-se a la convivència entre la nova realitat on-line i la venda presencial.

Adaptar les nostres illes a la nova realitat requerirà també un desenvolupament autònom en noves tecnologies i connexions amb les xarxes de telecomunicacions. Una connexió a través de cable marítim fonamental pel desenvolupament econòmic de les Balears que requereix dotar-nos de la inversió estatal imprescindible per això.

El intrusisme a tots els sectors i la generació de mercat negre és un dels majors problemes de les nostres illes. Per aquest motiu, els socialistes de les Illes hem de fomentar la creació d'índexs de referència sobre el nivell d'inspector de cada àrea per tal de minimitzar el mercat negre, l'explotació laboral i la competència deslleial.

L'Administració General de l'Estat a les nostres administracions

Actualment, els funcionaris que pertanyen a l'Administració General de l'Estat reben un complement d'insularitat que no cobreix les necessitats. En darrera instància aquests funcionaris decideixen, en la majoria dels casos, traslladar-se a una altra comunitat autònoma amb un cost de vida menor. Les conseqüències són una excessiva rotació i una baixa especialització dels funcionaris; com també, en molts de casos, una insuficiència de recursos humans en àrees bàsiques com els jutjats o la seguretat.

Els socialistes de les Illes no podem quedar aturats davant aquesta situació injusta pels habitants de les illes. Per això, es treballarà sempre en la reclamació de més complements salarials per a què els funcionaris públics no es trobin en desigualtat de condicions respecte a altres territoris de l'Estat espanyol.

Combatre la precarietat laboral i ajustar els salaris

Necessitam crear ocupació, però hem de ser conscients que el treball que realitzam ara, en el segle XXI, no és el mateix treball que aquell que es realitzava al segle XX. Les tecnologies de la informació i la comunicació han fet que el nostre treball es vegi modificat per robots i programes informàtics. Per tant, la creació de treball ha de ser més específica i més preparada. Haurem de prendre alguna mesura per la utilització de robots o programes informàtics. Però mai hem de crear ocupació a qualsevol preu. La idea del Partit Popular és que la millor política és la creació d'ocupació, pels socialistes no és una premissa vàlida. Cal ser més exigents perquè creiem que la ciutadania també ho és. Volem una ocupació de qualitat qualificada que sigui capaç de conduir-nos cap a l'objectiu tan desitjat: l'augment de la competitivitat. Es necessiten més treballadors, però treballadors més qualificats i amb millors condicions laborals.

La reforma laboral ha precaritzat els treballadors, ja que ha creat l'escenari per convertir en sistemàtica la contractació temporal i a temps parcial, quan hauria de ser indefinida o a jornada completa.

Aquesta temporalitat i parcialitat afecta directament a la classe treballadora. Els treballadors disposen d'un lloc de feina amb menys hores i, per això, les seves cotitzacions socials es veuen considerablement reduïdes. Sense tenir en compte el gran nombre d'hores extraordinàries que es duen a terme, moltes vegades en situacions irregulars. La conseqüència de tot plegat són salaris més baixos, menys prestacions (tant d'atur com de pensions), menys estabilitat laboral i major risc de pobresa.

A més, la reforma laboral ha debilitat la negociació col·lectiva i el paper dels sindicats i ha afavorit les externalitzacions i subcontractacions de serveis. Les Illes Balears com una economia marcadament turística i de serveis pateix greument aquest estat.

Per últim, l'escletxa salarial entre homes i dones s'ha ampliat, ja que els contractes temporals i parcials i, per tant, els salaris baixos afecten en una gran majoria al col·lectiu format per dones treballadores. Els socialistes tenen molt clar com s'ha de revertir aquesta situació provocada per les polítiques del Partit Popular.

Per tant, enfront de la reforma laboral s'ha de lluitar contra la precarietat i generar millors condicions de feina i de qualitat de vida mitjançant polítiques com el Pla de lluita contra l'explotació laboral (del qual són pioners a tot l'Estat Espanyol), incrementant la plantilla de la Inspecció de Treball i augmentant la planificació ordinària de la inspecció centrant l'activitat en la lluita contra la precarietat laboral (contractes temporals, parcialitat...) i salut laboral, amb campanyes específiques.

Referent a l'atur, seguint impulsant amb força i decisió els programes públics de contractació i formació del SOIB. Millor formació equival a majors probabilitats de tenir una ocupació de qualitat i, per tant, un millor salari i condicions laborals; però també a una major productivitat i competitivitat de les empreses balears.

Aquests programes afecten als majors col·lectius afectats per la crisi: persones joves (menors de 30 anys) mitjançant els programes de Garantia Juvenil, de Joves Qualificats i de Beques d'Èxit; i persones aturades de llarga durada (prioritàriament majors de 45 anys) mitjançant el programa Visibles.

Quan a l'aspecte transcendental de la formació en capital humà, cal assenyalar que hem d'apostar encara amb més determinació per la Formació Professional per a l'ocupació i per la Formació Dual per a sectors estratègics.

Respecte al debilitament de la negociació col·lectiva, els convenis d'empresa i les externalitzacions, la reforma de l'article 42 de l'Estatut dels treballadors i l'intermediació en els convenis col·lectius de sectors tant importants a les Balears com són el del comerç i l'hostaleria. Cal afegir que si s'aconsegueix la reforma de l'Estatut dels treballadors suposaria que totes les empreses que subcontractin la seva activitat principal haurien de garantir als treballadors els salaris i condicions laborals establerts al conveni col·lectiu sectorial de cada comunitat.

L'aparició de les plataformes on-line de treball i el procés de digitalització i automatització requeriran una revisió de les nostres propostes concretes en matèria de regulació laboral però sempre sota els valors i principis socialistes.

Que la revolució tecnològica sigui una oportunitat per tots o un element més de desigualtat entre els propietaris dels mitjans de producció i els treballadors va dependre en gran manera de les alternatives reguladores que lideram els socialistes. Pocs ho poden negar, ja que aquesta revolució, a diferència de les anteriors, portarà en si un increment notable de les taxes de desocupació i afectarà essencialment a la redistribució de la riquesa, avui ja objecte d'una desigualtat socialment insostenible.

Aquest procés de canvi al món laboral és imparable però els socialistes no permetrem que serveixi d'excusa per dinamitar l'arquitectura dels drets laborals construïda a través de l'últim segle i que la dreta econòmica ha tractat d'eliminar: primer mitjançant la desregularització laboral i ara generant nous models de relació laboral que qüestionen l'objecte mateix del treball, és a dir, que tracten d'assimilar processos d'economia col·laboradora a noves formes d'esclavitud tecnològic negant, fins i tot, que se'ls pugui denominar treball.

Entre els riscos ja presents d'aquestes noves formes de treball es troba: l'extrema desregularització de les condicions laborals, l'absència de jornades laborals reglades i el temps de descans, la deslocalització última del lloc de treball que aconsegueix la seva màxima expressió en la pròpia desaparició com a tal, la desaparició de la prevenció i salut laboral, l'absència de regulació a través de convenis col·lectius, la inexistència de salaris mínims per a l'exercici del treball, la competència desmesurada en plataformes on-line subjectes a mesurament de consumisme extrem sense respecte als drets laborals, etc. És a dir, la plena invasió de la vida laboral en la vida privada, diluint les fronteres que la divideixen fins a la gairebé l'eliminació del concepte tradicional de treballador on alguns l'han anomenat «cibertariado», un pas més en la precarització laboral.

Així, enfront dels riscos, els socialistes defensem la regulació i la defensa dels drets laborals que ha de ser compatible amb el desenvolupament de les plataformes on-line de treball quan siguin realment col·laboradores:

1.-Combatrem la desregularització laboral avançant en la inclusió dins de l'Estatut del treballador de les noves realitats desenvolupades amb l'era digital.

2.- Defensarem el dret a la desconnexió laboral.

3.-Impulsarem polítiques públiques de formació per l'ocupació digital i adaptació dels treballadors a la transformació tecnològica, amb la finalitat d'evitar el seu aïllament dins d'un marc regulat de relacions laborals.

Aquestes són les receptes del present per aconseguir consolidar el canvi i la millora del model econòmic balear de cara al futur. Una millora del model que ens permetrà afrontar els reptes del s.XXI sense perjudicar el creixement, mentre s'assegura el benestar de la ciutadania d'aquestes Illes.

Un territori adaptat a les necessitats de la societat del segle XXI. Els reptes de la globalització, el clima i el territori

Sostenibilitat versus saturació. Percepció o realitat

Amb tota seguretat, una de les primeres preocupacions, o almenys percepcions socials, és la capacitat de sostenir el nostre model de creixement i benestar com a societat amb tot allò que comporta en els propers anys. Però de fet, la qüestió dels límits al creixement no és un tema nou, sinó que és el rerefons del debat sobre el nostre model de desenvolupament des de fa almenys dues dècades.

Ara el debat es focalitza sobre l'ús de l'habitatge residencial com a turístic i de lloguer –molt més dispers i, per això, molt més visible–, però no deixa de ser el debat de fons sobre quin és el model pel qual cal apostar a les nostres Illes per al futur.

La percepció de saturació i la saturació mateixa en determinats espais es produeix no només perquè hi ha més gent, sinó també perquè aquesta gent es mou més i millor, cercant allò que nosaltres, els residents, també cercam: paisatges de qualitat, espais singulars, zones naturals...

El turisme i el turista està canviant, mutant amb una dimensió social sense precedents i això implica problemes nous, però també oportunitats noves. L'evolució de les xifres d'arribades de turistes a les Illes hi contribueix, sens dubte, encara que es tracti d'una situació forçada per l'actual conjuntura

internacional, ens posa de nou en la necessitat de repensar el model de desenvolupament.

La clau del debat l'hem de posar en la sostenibilitat: no hem de voler tenir més, sinó viure millor, és a dir, apostar per un model econòmic que sigui més eficient. Els illencs hem de poder produir el mateix o més, amb menys recursos, i aquesta producció s'ha de reflectir en una millora del benestar, de la qualitat de vida i de l'eliminació de les desigualtats en la nostra societat.

No ens hem de centrar només en la qüestió de si el model del lloguer turístic dels habitatges o el del turisme concentrat de sol i platja són millors o pitjors. Aquests seran sempre que serveixin, o no, per a caminar cap a aquest model. És a dir, seran vàlids tot i respectar els nostres límits naturals i territorials, serveixen per incrementar la nostra qualitat de vida i el nostre benestar.

Per tant, el debat no ha de ser només quantitatiu, malgrat que els nostres recursos són limitats, sinó sobretot qualitatiu i de model.

Tenint en compte que cal també millorar els mecanismes de governança que ens permetin intervenir, per a poder regular i planificar millor per caminar cap a un model socioeconòmic que ens convengui. Les Illes són precisament un bon model per a aplicar-hi solucions innovadores.

Aquest intens debat generat es centra principalment amb indicadors relacionats amb el turisme: l'habitatge, el lloguer turístic, els creuers, els cotxes de lloguer, etc. Aquest té com sempre diferències i matisos importants segons les illes, amb més impacte global a Eivissa i a Formentera, diferències comarcals a Mallorca i menys, en tots els sentits, a Menorca, on la situació és diferent a la de la resta d'illes.

Tot i que els indicadors macroeconòmics mostren una evolució positiva, d'altres indicadors ens fan intuir encara febleses que hem d'afrontar. En el cas dels indicadors de sostenibilitat, el consum de recursos naturals (aigua, energia) o els indicadors relacionats amb la qualitat de l'aire, la depuració d'aigües residuals o el percentatge de reciclatge de residus demostren que ens falta molt de camí per recórrer.

Allò obvi és que a la vegada l'increment any rere any del nombre de turistes que ens visiten impacta directament en aquests indicadors i en altres, com l'ús de l'espai, ja siguin als pobles i ciutats, al transport públic o a les platges, incrementant la percepció de "manca d'espai propi" entre la ciutadania, que es converteix cada vegada més en població que conviu amb molta població flotant però que comparteix i es beneficia dels serveis.

Així s'enfosqueixen els resultats positius de la situació que vivim, ja que el debat l'està guanyant, al manco mediàticament, l'opció que considera que hem arribat al límit i que els beneficis del turisme no són res comparats amb els grans perjudicis que provoquen a les illes a nivell de sostenibilitat. Com deim, amb matisos importants segons parlem de Menorca o de Formentera.

Per tant, és necessari assumir la realitat i proposar accions polítiques per tal de reduir la pressió que s'està exercint en determinats àmbits del territori. A més de desenvolupar un relat que ens identifiqui de manera diferenciada de les altres opcions polítiques però que, alhora, ens doni una entitat suficientment sòlida per tal de mantenir-nos en un discurs propi solvent, creïble i executiu.

Les polítiques europees i estatals han desenvolupat un marc normatiu liberalitzador i les noves formes comercialitzadores a través de medis electrònics. Tot plegat han provocat uns fluxos de persones que a territoris petits i fràgils, com són les Illes, han creat problemes d'assimilació i de control, tenint com a resultat la sensació de caos i saturació.

Les administracions han de recuperar el control i establir els límits que ens permeti garantir la qualitat de vida dels residents i el gaudi d'aquells que ens visiten, per així garantir la pacífica convivència entre residents i visitants.

Per tant, aquest discurs s'ha de traslladar a l'acció política amb la presa de decisions que permetin: per una banda, pal·liar els casos determinats de saturació o els seus efectes negatius (gentrificació, dificultats d'accés a l'habitatge o pressió excessiva sobre determinats espais); i, per l'altra, amb propostes clares que ens permetin aprofitar tots els efectes positius que l'evolució econòmica té.

De manera que ens presentam com un partit fort i amb les idees clares, que aposta per la planificació i la gestió eficient per tal de reorientar els efectes negatius cap a oportunitats econòmiques, com a font de generació d'ingressos i un millor repartiment de la riquesa.

En aquest sentit, les estratègies de qualitat de treball i de repartiment de riquesa, desenvolupades en l'apartat d'economia, són cabdal. Economia i ecologia tenen la mateixa arrel, per tant enllaçar-les és clau per al futur. Així hem de ser pioners en una economia de l'ecologia. I també, per això, l'avanç ferm i decidit en polítiques de sostenibilitat (mobilitat sostenible, gestió avançada de l'aigua, energies renovables, protecció d'espais naturals) ha de ser l'instrument que ens ha de permetre conduir amb fermesa el nostre model de futur, en positiu i fugint dels missatges demagògics però buits.

Volem construir un model socialdemocrata, alternatiu al neoliberal, de base socialdemòcrata. És a dir més intervenció pública, més planificació i més atenció als sectors desfavorits per poder convertir la bonança econòmica en més benestar, menys desigualtats i respectant sempre els límits ecològics i territorials.

I això, en el cas de les polítiques de sostenibilitat, clima i territori, s'aconsegueix treballant per un model que reforci el paper de les ciutats i pobles com a generadors de benestar. Però també per un model que reforci el paper de l'administració pública com a inversor i interventor sobre els teixits urbans i les infraestructures i que al mateix temps serveixi per vertebrar la nostra opció política com la del lideratge en la lluita contra el canvi climàtic i l'impuls cap a la transició energètica. Un model que vehiculi les polítiques d'accés a l'habitatge o que impulsi un model de mobilitat centrat en el transport públic i la mobilitat no motoritzada com una alternativa real al vehicle privat.

Aquesta sostenibilitat ha d'arribar també al medi marí, per la qual cosa hem de seguir potenciant les mesures de protecció ambiental de les zones costaneres, mitjançant l'augment de zones d'ancoratge ecològic i el creixement de les reserves marines a zones d'alt valor ecoambiental com Tagomago.

Alhora s'ha d'apostar també per una política de territori centrada en la gestió activa del paisatge (urbà, rural i natural) –no només com a valor ambiental a preservar, sinó també com a un recurs econòmic de primer ordre–, i en la planificació per a la diversificació econòmica en l'àmbit rural, la petita indústria o el món de la innovació com alternatives necessàries si volem aspirar a una economia molt més diversificada, dissenyant i engegant polítiques específiques de gestió del paisatge natural, especialment per a les zones protegides com els ANEI. Així es permetrà avançar en el canvi del valor del territori i reduir el seva càrrega de valor per construir i augmentar la seva valoració com a element de sostenibilitat i perdurabilitat.

La joia de la corona: el turisme i el seu impacte sobre el futur de l'economia, la qualitat de vida i la sostenibilitat

El moment, com s'ha mencionat abans, és cabdal, perquè al mateix temps que l'economia i el turisme consoliden el creixement, la desigualtat no es redueix, tot i que la percepció social és clarament d'un moment de nou boom, que a més mescla nous productes i fórmules turístiques que tenen un efecte desestacionalitzador. Per tant, el creixement existeix i existirà, però ha de ser ordenat i s'ha de traduir en un augment del benestar de la ciutadania.

Les mesures que es prenguin han de prevaler l'incentiu enfront de la prohibició, com exemple difícilment es podrà impedir la comercialització de diferents productes a través dels mecanismes que permeten les tecnologies actuals, siguin productes d'allotjament, de comerç o de transport.

Per això, les administracions poden regular, en la mesura que la legislació superior els ho permetin. Però sobretot han de premiar aquelles pràctiques que es considerin beneficioses. Per tant és imprescindible trobar la línia que separa l'economia col·laboradora del gran negoci; i, per tant, han de tenir un tractament diferenciat.

Respecte al model turístic, la gran demanda que beneficia les Balears en aquests moments és una oportunitat que el sector privat reinverteixi en un producte turístic de qualitat, que competeixi no per preu sinó per la seva diferenciació i alt standing. Per això des de les administracions s'ha d'incentivar aquest canvi de model.

Pel que fa a les polítiques d'allargament de temporada tenen evidents beneficis socials (més mesos de contractació, de cotització...) però el producte turístic que es treballi pels mesos de tardor i primavera han de ser de "petit format" i de qualitat, defugint d'ofertes massives i no caure en la temptació de voler la mateixa pressió humana tot l'any. Del turisme esportiu farem un estudi d'impacte dels grans esdeveniments esportius, per tal de saber com és el model actual d'aquestes proves i el seu impacte en la nostra societat i, alhora, per millorar-los i minimitzar-ne al màxim els inconvenients que generen, limitant les seves autoritzacions dins dels mesos de major afluència de turistes (maig-setembre).

Per tant parlem de nous formats d'allotjament o de comercialització de l'allotjament turístic, per ser més exactes. No només la realitat de cada illa, sinó que cada zona pot ser molt diferent. En el cas de l'interior de Mallorca, a Menorca o a la zona dels Amunts d'Eivissa pot ser una oportunitat de dinamització econòmica, ja que espais com Palma poden convertir-se en un perillós procés de gentrificació. Tractar de manera diferent problemes diversos amb flexibilitat, incentivant les bones pràctiques i acotant aquelles que perjudiquin la bona imatge de la marca turística és el camí a seguir.

Hem de tenir en compte que el turisme pot actuar de palanca per impulsar alguns sectors econòmics que tenen una gran afluència de visitants, atès que és una oportunitat de donar-se a conèixer a mercats internacionals. El cas més evident és el dels productes agroalimentaris.

Per tant calen més polítiques de promoció i de suport a la internacionalització de les empreses d'aquest sector. També pot servir per sectors com l'artesanía, encara que requeriria d'una reconversió per ser realment empreses competitives.

També el sector audiovisual és un sector amb gran potencial, ja que es poden atreure rodatges de gran format. Aquests tenen com a efecte més positiu un repartiment de la riquesa entre sectors molt diferents, com són: el propi audiovisual local, transports, allotjament, restauració o, fins i tot, empreses locals de fusteria, lloguer de vehicles, etc. Així s'ha de practicar una política que faciliti aquests rodatges, com pot ser que les administracions facilitin els permisos, però també amb incentius fiscals o, fins i tot, impulsant infraestructures que facin atractives les nostres illes com un espai adequat per fer-hi rodatges.

Aquest procés de transició requereix el model turístic actual, però s'ha de realitzar de forma esglaonada i sent conscients de la realitat actual, només així aconseguirem adaptar-nos al futur i als seus reptes.

A més, s'ha d'aprofitar la bona situació econòmica actual per consolidar un model estable de futur. Tenim aspectes en què destacam i per tant hem de crear les oportunitats de formació, ocupació i investigació per seguir al capdavant. El turisme, la música electrònica i el so, la moda o la nàutica són indústries on destacam i que podem impulsar per fer-les més sostenibles i desenvolupar les seves externalitats positives.

Per altra banda, s'ha de proporcionar un entorn adequat pels nostres joves perquè els motivi i els proporcioni les eines per desenvolupar tasques qualificades a les Illes i als sectors que ens poden portar a un creixement sostenible. Però també ens pot convertir en punts d'atracció per a la formació en aquests sectors per a gent de fora.

Metabolitzar els canvis en positiu. Hi ha espai per un model alternatiu?

Els canvis que vivim s'han de transformar en progrés perquè tothom treballi per a un nou model. Un model que proposam que estigui fonamentat en els següents eixos:

La transició energètica cap a una economia baixa en carboni. Una economia basada en les energies renovables i el progressiu tancament de les centrals tèrmiques. Però també en un canvi total del model de mobilitat, invertint les prioritats d'inversió des de les polítiques de carreteres i gestió de trànsit cap a les

polítiques de transport públic i foment de la mobilitat sostenible. Entenem que un estudi seriós de la mobilitat ha de considerar totes les alternatives i fomentar la multimodalitat i la interconnexió de tots els mitjans de transport disponibles, inclòs el transport marítim.

Una **política territorial o urbanística que fomenti el reciclatge, la recuperació i la rehabilitació** dels espais urbans i la preservació i gestió del paisatge. Amb polítiques potents d'habitatge encaminades a garantir-ne l'accés, ajudant a generar noves oportunitats econòmiques en sectors clau tant tradicionals (agricultura, petita indústria, turisme sostenible) com innovadors a través de les polítiques de paisatge. I continuant amb una política potent de protecció dels nostres espais naturals protegits. I, per altra banda, també s'ha de treballar per reduir la pressió en el sòl rústic i gestionar i desenvolupar les zones urbanes.

Una acurada **protecció dels nostres recursos hídrics, naturals i especialment del litoral**. Sobretot de cara a la seva adaptació als efectes del canvi climàtic, a través de la planificació i de la gestió de tot el cicle de l'aigua que ens porti a una depuració terciària i a una reutilització de l'aigua dolça. També avançant encara més en la gestió dels residus a través del reciclatge i generant plans d'ordenació del litoral que permetin garantir la seva conservació i gestió.

Creim que s'ha de declarar que l'actual model de mobilitat i de territori s'ha exhaurit i que és necessari que el partit estigui al capdavant de l'impuls d'un nou model basat en la sostenibilitat i la resiliència. Hem d'orientar cap a un model de transport públic i de gestió intel·ligent de la ciutat i del territori i donar per tancat l'anterior model de mobilitat basat només en l'ampliació de la xarxa viària. En tot cas, la xarxa viària s'ha de seguir preservant, millorant, acondicionant i actualitzant en funció de les necessitats actuals. La nostra xarxa viària i el seu desenvolupament, centrat en l'ús quasi exclusiu del cotxe privat, esdevé inadequada per a l'impuls d'un model de mobilitat multimodal, on les vies haurien de permetre la convivència pacífica i segura dels diferents models de mobilitat.

Així hem d'invertir en millores i adequació de les vies perquè donin cabuda al nou model de mobilitat. Tot i que s'han de seguir destinant inversions per mantenir l'antic model, serà necessari plantejar un nou model que permeti seguir amb la generació de riquesa però amb unes altres regles del joc.

La clau és invertir molt més en transport públic i no tant en carreteres. I acompanyar els municipis a l'hora d'impulsar polítiques avançades de mobilitat. Les inversions en infraestructures s'han de repensar tenint en compte la sostenibilitat com a denominador comú.

Però sempre s'ha de tenir en present que la salut i el benestar de les persones són valors que han d'estar per damunt de les necessitats puntuals de determinats sectors.

Mobilitat, clima, transport, infraestructures i les claus de volta. Un enfocament transversal

Si consideram exhaurit l'actual esquema territorial, a nivell de mobilitat cal repensar el global de les inversions que s'han fet fins ara. Donam per tancat definitivament el model de creixement de l'actual xarxa viària de les Illes, tenint en compte les especificitats i diferències entre els diferents territoris illencs; i proposam encetar un projecte nou que es fonamenti en una major inversió en transport públic i no en carreteres. Hem de tenir present que la major part de la inversió s'haurà de redirigir en estratègies per afavorir la mobilitat sostenible, entesa com el foment del transport públic i col·lectiu, el vehicle privat –acompanyat de l'augment del percentatge d'energies d'origen renovable, a més de vehicles d'emissions 0–, i els models de mobilitat no motoritzada, acompanyades d'unes polítiques urbanístiques que evitin la generació excessiva de mobilitat obligada. Així hem de considerar les necessitats estructurals de mobilitat de la població i combinar de la manera més eficient les eines al nostre abast. Transport públic, escolar i a demanda en funció de les característiques de cada territori i la seva població.

També serà necessari introduir nous paràmetres a l'hora d'establir les regles en la mobilitat a les Illes invertint les prioritats. A les ciutats, el vianant ha de ser el vertader beneficiat d'aquest canvi, seguit de la bicicleta i el transport públic. A nivell interurbà el vertader protagonista ha de ser el transport públic establint les estratègies que siguin necessàries per cobrir la demanda, d'acord amb els condicionants geogràfics i demogràfics. La xarxa terciària o rural s'ha de millorar i potenciar especialment per l'ús de mobilitats no motoritzades. L'estudi dels punts d'atracció i la seva dinàmica ens ha de permetre dissenyar un model flexible que cobreixi les necessitats d'aquells que s'han de desplaçar amb el menor cost energètic possible.

Per tant, centres urbans, comercials o de copes, centres educatius o esportius, platges de moda, mercats o discoteques han de tenir plans de mobilitat específics per a gestionar l'espai, per evitar les congestions i per l'ús excessiu del vehicle privat.

En aquest canvi de paradigma, el vehicle privat haurà de ser reconduït amb una sèrie de mesures que moderin el seu ús a tot arreu, tant a les ciutats com a la

part forana. Mesures com poden ser: reduccions de velocitat, restriccions d'accés a determinats indrets i zones, etc.

En el cas del rol dels vehicles de lloguer en aquest esquema haurà de canviar. I per a això, a més de trobar fórmules que evitin l'arribada il·limitada d'aquests vehicles només per fer la temporada turística, caldrà incrementar la dotació de transport públic i col·lectiu a les zones de màxima atracció turística. D'aquesta manera s'aconseguirà una vertadera alternativa a l'altre model que ja consideram exhaurit i excessiu. També cal fomentar que els cotxes de lloguer que arribin a les Illes siguin d'emissions 0, com per exemple, els elèctrics o els de gas.

En tot aquest debat haurem d'introduir qüestions relatives a la fiscalitat i restriccions d'accés aplicables a aquells vehicles que siguin declarats com a nocius pel clima, la salut i la qualitat de l'aire. Sempre seguint l'acord amb les noves categoritzacions que avancen arreu de l'Estat espanyol i a la resta de ciutats europees. En aquest sentit, els documents emesos per la Comissió Europea relatius al control i a la reducció de les emissions contaminants han de marcar la pauta de les polítiques que s'estableixin. Dins aquest marc és cabdal posar en l'agenda de totes les accions polítiques la transversalitat de l'impacte del canvi climàtic en la vida econòmica, demogràfica i social i, per tant, això ha de ser una de les principals prioritats dels propers anys.

Igualment, els exemples d'altres ciutats i països europeus, amb dècades d'experiència en el desenvolupament d'estratègies a favor de la mobilitat sostenible, han de ser el nostre referent ideològic i exemple per assolir pactes de llarga durada amb la resta de partits. Pactes que garanteixin l'aposta que realitzarem els socialistes a favor d'aquest canvi de paradigma.

Així mateix, serà necessari liderar una aliança amb la ciutadania, a partir de les eines de la participació del teixit associatiu i de tots els agents implicats en el territori, la sostenibilitat i la mobilitat, per tal d'elaborar documents tècnics i programàtics que siguin vertaderament útils per marcar una línia clara de com ha de ser la mobilitat del futur a les Illes.

Mitjançant l'establiment d'objectius generals (millorar la qualitat de l'aire, millorar la competitivitat dels nostres desplaçaments o reduir les tensions que produeix l'excessiva ocupació d'espai públic provocada per l'actual model de mobilitat) s'ha d'implantar estratègies completes que incorporin cronogrames d'aplicació i compromisos de dotació pressupostària.

Tot i això, no hem de deixar de banda la interconnexió entre totes les illes com a objectiu cabdal. Lluitarem per avançar en la millora de les connexions aèries, on la tarifa plana dels vols interilles és un objectiu indefugible. En el cas del transport

marítim aspiram a què el rol de les connexions entre illes sigui el d'un vertader transport regular al servei de la ciutadania. Però també cal potenciar la utilització del transport marítim com element de transport públic que ajudi a descongestionar el transport terrestre. Per tant, hem de creure de forma ferma en l'aposta per la intermodalitat, sobretot a unes illes que tenen la majoria dels seus atractius a la costa. Així s'hauria d'incloure el transport marítim a la xarxa de transport regular insular, promovent els desplaçaments per mar, a llocs on sigui competitiu.

Per això apostam per millorar més la gestió de la connexió entre Eivissa i Formentera, mantenint els descomptes i donant-los més flexibilitat. També s'ha de treballar urgentment en la línia entre Eivissa i Formentera, ja que és una línia d'interès públic; s'ha d'establir el seu reglament. I d'altra banda cal millorar també de forma clara les connexions entre Mallorca, Menorca i Eivissa. A més, els aeroports s'han de poder cogestionar, ja que són una eina cabdal pel nostre model de sostenibilitat; com també els ports de les illes, en menor mesura.

Per tant, un element clau de la interconnexió entre illes és la intermodalitat, perquè apostam per fomentar la connexió entre els sistemes de transport terrestre, marítim i aeri, de manera que sigui possible moure's entre illes amb un sistema de tarifes totalment integrat entre els diferents models de transport i amb uns punts d'intermodalitat als ports i als aeroports que facilitin les connexions. En aquest aspecte juga un paper fonamental el Govern de les Illes Balears com a gestor d'un sistema únic de transport públic per a totes les Illes. Entenem que tot i que les competències siguin dels Consells Insulars –quan Mallorca ho assumeixi–, el Govern de les Illes Balears, a través d'un ens específic, ha de mantenir una estructura general al servei de totes les illes per garantir la homogeneïtat del model de transport públic i els drets de totes les persones.

Això és especialment important en el cas dels desplaçaments de menorquins, eivissencs i formenterencs a Mallorca per anar, per exemple, a l'hospital de Son Espases, sense que hi hagi diferències, en termes de tarifa o de possibilitats d'accés al transport públic, amb els ciutadans de Mallorca. També és una política que fa comunitat i ajuda a millorar la mobilitat illenca.

Les ciutats de cada illa, especialment Palma, són epicentres motors i catalitzadors de canvis. Palma i la seva àrea metropolitana concentra més de la meitat de la població, activitats i desplaçaments que es generen a les Balears. Tenir-la en compte com a epicentre de les polítiques de clima i territori és fonamental per a aconseguir avançar cap a aquest nou model. No només de via de Cintura cap endins, sinó també de via de Cintura cap a defora. Hem de tenir en compte que el rol de capitalitat que exerceix abasta també Menorca, Eivissa i

Formentera, que hi tenen serveis essencials que han de ser fàcilment accessibles per als seus habitants.

Així, Palma és la capital de les Balears, i com a tal ha de ser la ciutat que lideri el nou model d'economia sostenible. Palma ha d'esdevenir el motor per avançar cap a aquest canvi de model que proposam, a través d'un Pla Estratègic que doni respostes als reptes actuals amb la participació dels actors principals, perquè permetin impulsar aquest Pla i posin els ciutadans al seu centre.

El canvi de paradigma en termes de mobilitat sostenible a Palma ha de ser l'eix vertebrador de les polítiques que s'hi duguin a terme. Tenint en compte la densitat demogràfica de la capital de les Illes, la inversió en mobilitat sostenible ha de ser una de les principals apostes dels socialistes i s'ha d'escometre des de diferents nivells institucionals.

La seva immediata translació al principal nucli de població de l'illa de Mallorca i que té una evident i necessària relació amb la resta de municipis de l'àrea metropolitana (Calvià, Marratxí i Lluçmajor) fa que sigui cabdal i primordial per poder capgirar el model de mobilitat de Mallorca i de la resta d'illes. De fet, la Mallorca metropolitana està cada vegada més consolidada; així cal parlar també de la necessitat de facilitar l'accessibilitat entre els diferents pobles de la Part Forana sense haver de passar, necessàriament, per la via de Cintura.

El nus intermodal que suposa la ciutat fa que esdevengui l'epicentre de les polítiques de mobilitat sostenible de Mallorca, un cop que podem donar per completada la xarxa de carreteres. Les principals polítiques a favor de la mobilitat sostenible a Palma s'han dut únicament a terme quan hi ha hagut governs socialistes. És per aquest motiu que han d'esdevenir un vertader referent dels socialistes.

Així, els elements que han d'ajudar a bastir el nou model per Palma i la seva àrea d'influència s'han de fonamentar en:

Palma i la seva àrea metropolitana han de tenir una política de mobilitat comuna, pactada i radicalment transformadora, a la manera d'altres àrees urbanes del nostre entorn europeu, en el qual volem emmirallar-nos. La creació de punts d'intercanvi modal a les zones externes (aparcaments dissuasius a punts propers a parades de bus i estacions de tren i tramvia) i la integració tarifaria en un únic sistema de pagaments comú n'han de ser els principals eixos. Repensant el paper que han de tenir les infraestructures com les del metro de la UIB, aquest s'haurà d'integrar forçosament en totes aquestes estratègies i s'haurà de dotar de mitjans per tal de fer d'aquesta infraestructura, indiscutiblement planificada,

un referent de mobilitat a rendibilitzar i ben encaixat dins la xarxa de transport públic de Palma i, en definitiva, de Mallorca.

En relació a infraestructures, cal ser ambiciosos i apostar per la recuperació dels projectes ferroviaris pendents (tren i tramvia) com a models d'alta capacitat que ens permetin absorbir la demanda que hem d'aspirar a transvasar des del cotxe privat. Això implicarà reduir el trànsit de forma dràstica als eixos com les Avingudes, recuperant espai per als vianants i ciclistes. En el cas del tramvia, el projecte haurà de comptar amb el màxim recolzament de finançament per tal que es pugui establir en els principals corredors poblacionals i nuclis d'interès (des de la Platja de Palma, l'aeroport, la segona línia del llevant de la ciutat, el centre i l'eixample, Ponent i Calvià). Sense deixar de banda que cal seguir impulsant i millorant els serveis de l'EMT de Palma, un servei fonamental pel transport públic a la ciutat.

Cal també seguir avançant en la generació d'una sòlida xarxa de carrils bici, per així aconseguir capgirar l'actual situació de saturació que viu la ciutat. La xarxa de carrils bici de Palma està prou ben desenvolupada des de la via de Cintura cap endins; però cal ampliar-la i que permeti també connectar cap a les zones residencials més enllà de la via de Cintura. La bicicleta i els desplaçaments de proximitat a peu han d'esdevenir un vertader referent com alternativa al cotxe privat, atès que si allò que volem és generar una alternativa al vehicle privat, no es pot traspasar tot al transport públic i col·lectiu. Per aquest motiu, els socialistes hem d'impulsar estratègies transversals a favor de la bicicleta, no sols en els nuclis urbans sinó també perquè formi part d'estratègies d'intermodalitat i, fins i tot, de connexió interurbana.

A Menorca també s'ha de seguir avançant en la construcció de nous trams a la xarxa de carrils bici. La mobilitat en bicicleta i els desplaçaments de proximitat a peu han de ser l'alternativa al cotxe privat. Per aquest mateix motiu, els socialistes hem d'impulsar també les mateixes estratègies transversals a favor de la bicicleta a Menorca.

La xarxa actual de transport públic, a banda de nodrir-se del gran impuls que suposarà el tramvia, ha de ser també ampliada per tal que la mobilitat porta a porta pugui fer-se íntegrament amb mitjans sostenibles. Així, la xarxa de bus urbà i interurbà haurà de ser objecte igualment de gran inversió per part de les administracions.

Més enllà de la mobilitat, l'aposta per una ciutat saludable i integradora ha d'implicar fer polítiques fortes per recuperar espais urbans i afavorir una millora del medi ambient urbà, a través d'actuacions com:

Un ambiciós pla verd urbà als carrers i espais públics, que permeti desplegar la xarxa d'eixos cívics iniciada pels governs progressistes, complementats per la creació i la millora d'espais lliures als barris de la ciutat. D'aquesta manera seria possible fer arribar bons espais públics a les zones més habitades i no només als parcs perifèrics que ja tenim (com el de Bellver). També es crearia nous espais de centralitat per aproximar els serveis als barris, generant tota una xarxa d'espais i equipaments públics que repercuteixin en la qualitat de vida i el foment de la salut de la ciutadania.

Una aposta clara per la implantació d'energies renovables als edificis públics i privats. Així es podria assolir l'objectiu de produir el màxim d'energia per a proveir la ciutat. També amb la possibilitat de posar a la disposició dels ciutadans ajudes per a la instal·lació i implantació de renovables a les cases o edificis dels ciutadans, amb l'opció de poder aportar energia a la xarxa en el cas de produir-ne en accés.

Desenvoluparem plans especials a les infraestructures públiques, com a grans consumidors d'energies fòssils, per tal d'implantar sistemes d'energies renovables i fer que aquestes instal·lacions siguin el més autosuficients possibles. Les noves construccions d'instal·lacions públiques hauran de tenir el màxim de sistemes d'energies renovables; i els edificis privats també estaran obligats a la implantació d'aquest sistema d'energies renovables. L'objectiu és produir el màxim d'energia per reduir el consum de les ciutats.

Un pla ambiciós en matèria de residus que aposti per incrementar fortament el reciclatge, així com la implantació de mesures d'estalvi d'aigua i de recuperació i reutilització d'aigües residuals.

Convivència vs. Resiliència. Com viuran els ciutadans de les Illes en el futur?

En el futur, resiliència i avenços socials hauran d'anar de la mà. La resiliència és la capacitat de viure amb menys recursos però amb major qualitat de vida. Així seria una de les claus d'aquest nou model que propugnam pel futur. Un model de desenvolupament futur requereix un major lideratge públic, una major inversió pública; i un acord social amb la màxima implicació i participació de tots els agents econòmics i socials.

Les claus de com viuran els ciutadans de Illes cap al futur passen per:

La millora urbana liderada per les institucions públiques. Per una banda, la correcció de les desigualtats urbanes, com per exemple la lluita contra la gentrificació a través de polítiques potents d'habitatge que evitin uniformitzar les zones urbanes regenerades i que evitin expulsar-ne la població tradicional. Per una altra banda, la recuperació de les ciutats com a centres creatius, innovadors i productors de llocs de treball qualificats, és a dir espais urbans diversos, compactes i inclusivament, amb polítiques avançades en termes d'accés a l'habitatge, la mobilitat, els espais lliures i els equipaments públics. Aquest és el millor antídoto contra el mercantilisme forassenyat dels espais urbans.

També han de ser exemple d'interpretació de ciutats accessibles per aquelles persones amb mobilitat reduïda, de tots els estaments socials: gent gran, infants i joves.

La gestió i preservació del paisatge amb polítiques que en permetin la seva recuperació sense perjudici del seu valor d'ús com a recurs econòmic, a través de les activitats agràries i la recuperació i valorització dels nostres espais rurals.

La transició energètica cap a les emissions zero i la sobirania energètica a través de les energies renovables.

L'avanç en un model de mobilitat centrat en el transport públic i col·lectiu a les zones interurbanes.

La sostenibilitat encaixa amb la realitat que ja es viu en el territori?

Hi ha encara molta sensació que no es controla tot allò que passa en el nostre petit territori. Les dinàmiques globals superen la capacitat de planificació a escala regional, però això també passa a la resta de món. Un exemple clar és l'habitatge, ja que la demanda que tenim és pràcticament il·limitada si tot Europa aspira a venir a viure a les Illes.

La nostra comunitat per la seva configuració plurinsular, demanda mesures a escala insular i personalitzades per cada illa, ja que totes tenen circumstàncies molt diferents tot i tenir espais comuns. Així l'esperit federalista del nostre partit cobra tot el seu sentit, ja que totes les mesures han de ser considerades. Hem de tenir present que la idiosincràsia de cada illa pot donar satisfacció a allò que necessiten els nostres ciutadans.

Per això és necessari avançar en l'enfortiment de les capacitats dels consells insulars i en la transferència de competències i funcions des de l'Administració autonòmica i municipal als consells insulars, com a base principal de la gestió

territorial i de l'ús dels recursos naturals a les Illes. Particularment en relació en la política territorial, la gestió de l'espai rural, la mobilitat i el transport, les infraestructures de transports, les comunicacions i l'energia, la gestió integral del cicle de l'aigua i dels residus, entre d'altres.

Com a resposta cal retornar a les polítiques de proximitat, a escala local. Sense perdre de vista que hi ha aspectes positius en la globalització. Les polítiques de proximitat són aquelles que poden ajudar a corregir els efectes negatius d'aquesta globalització.

Més que mai cal reivindicar la planificació a escala insular, les polítiques municipalistes, la protecció per a les persones vulnerables o en risc d'exclusió, que ha de provenir de les institucions més properes als ciutadans, seguint el criteri de la subsidiarietat. Això es pot aplicar, per exemple, en polítiques d'habitatge. Cal apostar de forma més clara per un lideratge públic en l'adquisició d'habitatge per posar-lo en lloguer social, cosa que s'ha proposat ja en la nova Llei d'habitatge.

És també en aquesta escala on cal trobar les fórmules per posar límits, és a dir a través de polítiques fiscals i de la limitació d'accessos, o bé a través de la gestió de les puntes d'afluència i de la massificació. El control de l'aeroport també és un element important, encara que també ho és la gestió dels espais urbans i naturals.

En les polítiques territorials i urbanístiques cal posar l'accent, com s'ha exposat, en la recuperació de la ciutat construïda i en la preservació i gestió de l'espai rural. No hi ha lloc per generar noves polítiques de creixement urbà, sinó que cal rehabilitar, recuperar i reequipar els nostres espais urbans perquè siguin generadors de qualitat de vida i benestar, però també de noves oportunitats econòmiques i laborals.

La millor inversió: la inversió social davant les necessitats de la nova societat. Cap a un nou model de benestar després d'una dècada de crisi

El model de benestar socialdemòcrata s'ha sustentat en el darrer mig segle en la salut i l'educació com a drets universals i en l'extensió dels sistemes de protecció social (pensions o subsidi d'atur, entre d'altres), contribuint significativament a la millora del nivell de vida dels treballadors, a la pau i al progrés econòmic i social en bona part dels països desenvolupats.

Aquest model s'ha vist qüestionat en la darrera dècada i ha retrocedit en nom de la globalització dins d'un procés afavorit per nombrosos canvis socials i tecnològics.

Quins serveis per la nova societat?

En el nostre àmbit, els governs conservadors han imposat retallades que han suposat un retrocés, quan en molts casos encara no s'havien assolit els nivells de protecció i desenvolupament d'altres països del nostre entorn.

A les Illes Balears el govern progressista està revertint aquestes retallades en un context de dificultat derivada d'un mal finançament endèmic, que és imprescindible revertir. L'educació, la sanitat, les pensions i el subsidi d'atur configuren els quatre pilars fonamentals de l'estat del benestar. Actualment els serveis públics de sanitat o d'educació precisen adequar-se a fenòmens creixents com són les migracions, el turisme sanitari o la deslocalització. Fenòmens que en una societat com la balear ben connectada físicament i tecnològicament, en un entorn de creixement econòmic impulsat principalment pel sector serveis i intensiu en mà d'obra poc qualificada.

Per això resulta imprescindible una política innovadora en aquests àmbits, que garanteixi la sostenibilitat d'uns serveis de protecció social universals i de qualitat, i que, paral·lelament, possibiliti la seva adequació als canvis socials i a les necessitats emergents de la societat.

Població flotant vs infraestructures creixents

Els fluxos de població a les Illes Balears, que obeeixen a raons de tipus laboral, residencial o d'oci, suposen una pressió sobre les infraestructures viàries, educatives o sanitàries. Infraestructures que precisen estar sobredimensionades respecte de les necessitats de la població, considerada autòctona, i a les quals resulta molt difícil poder donar resposta sense una millora substancial del sistema de finançament.

Evidència científica per fer millors polítiques

Els socialistes defensem els pilars fonamentals de l'Estat del Benestar. Parlam de la salut, de l'educació i del benestar social.

Hem d'afegir l'atenció a la dependència i el dret a un lloc de treball i a un habitatge digne. Els socialistes volem i sabem com desplegar les millors polítiques públiques per consolidar i modernitzar el nostre Estat de Benestar.

L'exercici d'aquestes polítiques sempre ha d'estar sustentat sobre evidències i coneixement empíric i tècnic en totes les fases d'una política pública. Estam convençuts que les polítiques basades en evidència es tradueixen en millors resultats pel conjunt de la societat. Per això volem dissenyar i afrontar el futur a mig i a llarg termini.

Allò que defensem a l'hora de dissenyar polítiques públiques és: l'eficiència, l'eficàcia, l'equitat i la sostenibilitat del sistema sanitari públic.

Els socialistes som solvents a l'hora de gestionar els recursos públics i hem d'evidenciar aquesta gestió amb resultats objectius. Hi ha molta feina per fer en l'avaluació de les polítiques públiques en general i les socials en particular.

Aquestes polítiques socials, educatives i de salut són la millor via que defensem els socialistes, perquè sabem que són necessàries per la qualitat de vida de la població.

Salut com inversió social

Parlant de salut, ara sabem que el component genètic juga un paper menor a l'hora d'explicar la salut de la població. Els comportaments, els hàbits, l'alimentació, l'activitat física i els estils de vida tenen molta importància. Però són clau les condicions socials, com: l'atur, la precarietat laboral, la contaminació ambiental, l'accés a una casa digna, una correcta alimentació, una ciutat i entorn saludable... que condicionen i defineixen diferents contextos amb desiguals nivells de salut i de qualitat de vida.

Els socialistes sabem que està en joc quan parlem del dret a la salut. És suficient revisar la nostra història i trobarem les importants fites lluitades per arribar a aconseguir un dels millors sistemes sanitaris del món. S'ha de dir que gran part de l'aconseguit és avui dia qüestionable.

És indignant haver de tornar als orígens i reclamar novament, només per exemple el dret a la sanitat universal. Volem una sanitat universal, equitativa, accessible i segura que garanteixi la inversió pels nostres ciutadans. A les nostres Illes ja hem possibilitat el dret a disposar de sanitat universal per a tota la població. Però això no és així a tot l'Estat espanyol. El dret a la salut universal ha d'estar reconegut

en la Constitució Espanyola, per tant cal impulsar una modificació d'aquesta per tal que quedi protegit aquest dret.

Així hem de proposar signar convenis amb altres comunitats autònomes per tal de garantir un servei sanitari íntegre als estudiants que es veuen obligats a residir fora de les Illes.

El nostre sistema de salut es finança directament mitjançant impostos. El RDLL 16/2012 va modificar greument el Sistema Nacional de Salut. Per primer cop els nostres pensionistes tenen un copagament per la prestació farmacèutica, cosa que provoca que hi hagi pensionistes que no prenen els medicaments amb perjudici de la seva salut. Nosaltres eliminarem aquest copagament i derogarem el RDLL 6/2012, així com els copagaments del transport sanitari no urgent, el de la prestació ortoprotètica, el de la prestació dietètica i el dels fàrmacs de les farmàcies hospitalàries.

Perquè la nostra condició d'insularitat ens obliga a disposar de serveis sanitaris a totes les illes. La implantació i el manteniment d'aquests serveis es faran sempre responent a criteris de qualitat assistencial, d'equitat d'accés, de la seguretat dels pacients i del benefici social que aporten, garantint la igualtat de tota la ciutadania amb independència de l'illa on tinguin la seva residència.

Igualment la nostra condició de comunitat receptora de visitants ens obliga a disposar dels recursos adients per donar resposta a les necessitats de tota la població, incloent-hi aquella que ens visita.

Les persones en el centre del sistema. El nostre sistema sanitari ha de continuar avançant en l'ampliació de drets fonamentals que havien retrocedit en els darrers anys. Hem d'aprovar un nou decret de garantia de demora que limiti les llistes d'esperes de la població per ser atès, i hem d'assegurar que es possibiliti la lliure elecció del professional i el dret a rebre una segona opinió. Així mateix, tornarem a crear el Defensor de l'Usuari de la Sanitat de les Illes Balears.

La nostra societat demana respostes a determinades situacions. Els socialistes de les Illes Balears obrirem un diàleg decidit i farem les passes necessàries per tal de regular aspectes, com pot ser el dret a morir.

També el respecte a l'autonomia de la persona en les decisions que fan referència a les cures sanitàries que li són practicades, el dret al consentiment informat i a la disposició a les instruccions prèvies o a la voluntat anticipada han estat desenvolupades al llarg dels darrers 15 anys al nostre país i a la nostra Comunitat Autònoma, en diferents normes i lleis. En els darrers anys hem avançat consolidant com a drets dels ciutadans poder morir amb dignitat, sense ser víctimes d'una obstinació terapèutica, sinó amb una sedació pal·liativa, quan

sigui adequada. A la nostra Comunitat Autònoma, a iniciativa del PSIB, ja estan regulats per llei els drets de la persona en el procés de morir, garantint l'accés universal a les cures pal·liatives. Però la societat espanyola i la de les Illes Balears ja està preparada per donar una passa més, avançar i fer front a la regulació de l'eutanàsia, amb la seva despenalització, al suïcidi assistit, amb totes les garanties ètiques i de seguretat jurídica. Així tenim present el compliment de la voluntat de la persona i de la protecció dels drets i les garanties de la persona en el procés de morir, com a nou dret civil i social. Els socialistes ens comprometem a avançar cap a la consecució d'aquest nou dret pels nostres ciutadans.

La ciutadania de cada vegada està més informada pel que fa a les seves malalties. Els socialistes apostam per facilitar al màxim aquesta informació, ser transparents en les nostres activitats, per tal d'apoderar de manera efectiva a la població en la presa de decisions dels aspectes que tenen a veure amb la seva salut.

Els professionals sanitaris precisen condicions d'estabilitat laboral per desenvolupar la seva tasca, per tant vetllarem perquè es convoquin les corresponents ofertes públiques d'ocupació d'acord amb els principis de capacitat, igualtat i mèrit. Així és imprescindible que s'introdueixin mesures per compensar la discriminació laboral generada per la doble o triple insularitat dels professionals sanitaris i de tots els treballadors de l'Administració Pública.

La recuperació dels professionals sanitaris acomiadats, dels drets laborals perduts juntament amb l'impuls cap al desenvolupament professional, la prescripció infermera, l'impuls a la docència, la formació i la recerca seran eixos dels programes d'actuacions dels socialistes. La recerca serà considerada com una vertadera eina de desenvolupament.

És cert que la nostra esperança de vida s'allarga i això condiona la possibilitat de desenvolupar una o diverses malalties cròniques. Així possibilitarem que el nostre sistema sanitari, molt orientat a resoldre patologies agudes, es vagi desenvolupant i orientant adequadament per donar resposta a les necessitats derivades de l'atenció a la cronicitat.

L'Atenció Primària serà el nucli de partida de tota l'estratègia d'atenció a la cronicitat amb coordinació amb els centres socio-sanitaris. És el lloc on s'han de resoldre prop del 90 % dels problemes de salut de la població, per tant assegurarem que compte amb els recursos adients, organitzatius, humans i tecnològics.

Moltes malalties es poden prevenir desenvolupant uns bons hàbits de vida saludables i és una obligació per les autoritats sanitàries fomentar aquests hàbits

i, en general, totes les mesures de promoció de la salut i prevenció de la malaltia per aquelles que apostem.

El 20 % de la població té un risc de tenir un problema de salut mental al llarg de la seva vida, sent major la proporció en dones que en homes. Per tant, un dels plantejaments que ens hem de marcar com a eix fonamental és abordar els problemes de salut mental potenciant la coordinació entre l'atenció primària i l'atenció hospitalària. Així com articular i impulsar les activitats de promoció de la salut i prevenció de la malaltia mental, com és el seu diagnòstic precoç, el tractament, la rehabilitació i la reinserció social.

Aquelles malalties poc prevalents han de ser objecte d'especial atenció per poder ser ateses dins el sistema sanitari públic i ajudar a pal·liar la important càrrega que suposen per a les famílies.

Per tant, mantendrem les instal·lacions sanitàries en bon estat assegurant el seu manteniment, tant pel que fa a centres de salut com pel que fa a hospitals. També completarem la construcció del nou Son Dureta, de l'Hospital de Manacor, de l'antic Can Misses i del Verge del Toro tal com s'ha dissenyat i començat a desenvolupar.

La gestió dels serveis sanitaris s'ha de dur a terme responent a criteris de qualitat, ús racional de la tecnologia, seguretat dels pacients, però també amb eficiència i benefici social. La provisió es farà mitjançant recursos públics o d'entitats sense ànim de lucre, reservant la col·laboració amb l'activitat privada només per casos complementaris.

La nostra comunitat està formada per illes i s'ha de garantir la millor atenció als habitants de totes i cadascuna d'aquestes. S'ha de mantenir el principi d'eficiència, s'ha de dissenyar els diferents serveis sanitaris bàsics a cada illa, posant atenció a la doble i triple insularitat per a potenciar l'estabilitat de les plantilles. A més, els professionals han de ser compensats per tal que els centres mèdics de les illes menors siguin igual d'atractius com a destí laboral, com els de Mallorca o de la península.

Així la solvència, els valors i la defensa d'un dret essencial com és la salut i la sanitat pública és allò que han de regir cadascuna de les nostres polítiques sanitàries.

Els socialistes hem de ser capaços d'aportar tècnica, però també discurs polític per ser l'alternativa al discurs neoliberal, defensant el nostre model de salut pública alternatiu, l'equitat, la universalitat i qualitat, com també generant sinergies entre moviments socials. La salut és un dret que hem de defensar i hem de desenvolupar en totes les polítiques.

El repte de l'envelliment progressiu de la població

S'estima que al voltant de l'any 2040 les persones majors de 65 anys suposaran més d'un 30 % de la població (actualment se situa al voltant del 17 %). D'aquesta població major prop d'un 40 % seran octogenaris. Davant aquest escenari no tan llunyà haurem d'assumir que hem de reorientar tots els serveis (sanitaris, socials, educatius, laborals, etc.) cap a en aquesta nova situació.

La sostenibilitat del sistema de pensions

Hem de donar una resposta clara a mig i a llarg termini als ciutadans respecte a la sostenibilitat del sistema. A causa de les diferents fórmules de precarietat del treball (entre els quals ens trobam amb la recent automatització), el propi sistema de cotitzacions és insuficient per mantenir el sistema de pensions, per la qual cosa s'haurà de recórrer a la complementació mitjançant impostos a benefici de les empreses. D'altra banda, la revolució tecnològica únicament beneficiarà els grans empresaris i augmentarà les desigualtats.

L'atenció a les persones majors depenents en el seu entorn

El futur passa per articular els serveis d'atenció en els entorns comunitaris de les persones. Ja és possible cuidar les persones en el seu domicili o en les seves comunitats, però a més és més rentable a la llarga i genera retorn econòmic. No és una qüestió tant de manca de recursos com d'aprofitament i coordinació dels existents.

L'atenció especialitzada a les persones majors dependents

La clau és la coordinació sociosanitària entre els sistemes de salut i socials. Hem de treballar per establir una relació directe entre els hospitals i les residències públiques per a què existeixi una continuïtat amb els serveis a les persones majors.

Acompanyar a les persones vulnerables al llarg del seu procés

Durant les darreres dues dècades hi ha hagut una revolució en l'atenció a les persones més vulnerables, com el cas de les persones amb diversitat funcional. Els models d'atenció han evolucionat dràsticament i hem passat de no atendre aquestes persones a tenir models assistencials, fins als actuals models d'atenció inclusius basats en les necessitats d'aquestes persones. El resultat de tot això ha

estat el pas de sistemes protectors però incapaços a sistemes inclusius i normalitzadors en el mercat de treball ordinari.

Itineraris vitals com a fórmula d'èxit

La idea dels itineraris és molt senzilla, proveir dels suports a les persones que per la seva situació necessiten aquest acompanyament i supervisió per poder afrontar amb èxit la seva situació. Es tracta de flexibilitzar els serveis i de fer les adaptacions necessàries per a què aquesta persona pugui estar integrada i sigui igualment productiva. S'ha demostrat el seu bon funcionament amb les persones amb diversitat funcional intel·lectual i es pot fer de la mateixa manera amb persones amb diversitat funcional física, per diagnostic de salut mental i amb persones en risc d'exclusió social.

L'accessibilitat universal com a capacitador de les persones

Els entorns no adequats són les majors discapacitats de les persones. És de justícia aspirar a entorns inclusius que ofereixin les mateixes oportunitats a totes les persones. És urgent que es compleixin les disposicions legals al respecte i que es tracti el tema de forma exclusiva i no de forma transversal.

El tercer sector social com aliat de l'Estat del Benestar

Hem d'apostar de forma definitiva pel desenvolupament de l'acció concertada amb el Tercer Sector Social com l'única forma de garantir la qualitat de les prestacions per a les persones en risc d'exclusió social. Les fórmules de concert social contribuiran a una millora de l'estabilitat financera de les entitats i redundarà a una millora de l'estabilitat financera de les entitats i en l'atenció.

Objectiu: pobresa zero

La situació de crisi passada — en part present i qui sap si futura—, la precarietat del treball, la creixent automatització i la robotització de molts de llocs de feina actuals... suposa un canvi de paradigma de la nostra societat. Afrontam un futur incert on el salari anirà perdent força com a principal instrument de redistribució de riquesa. Per lluitar contra la pobresa generalitzada són dues les idees fonamentals:

Una Renda Social com a garantia dels drets

S'ha d'establir un llindar de seguretat que asseguri un mínim de dignitat per a

les persones. El cas de la renda social és més que un reconeixement de drets que una qüestió de recursos. Si empram de manera eficient els recursos actuals (rendes, prestacions, subvencions, etc.) tècnicament no hauria de ser tan difícil assolir aquest llinar.

L'accés universal als serveis bàsics

En ple segle XXI no ens podem permetre que ningú tengui problemes en accedir a recursos com poden ser una casa social o la resta de serveis bàsics per a una vida digna (aigua, llum, gas, etc.). El reconeixement d'aquest dret és fonamental per a què les persones no siguin estigmatitzades.

Qualitat en educació i innovació social

L'educació és la millor política social per garantir la igualtat d'oportunitats per a tothom. En aquests temps, a més a més, resulta també l'eina més decisiva per apuntalar el progrés i per a redissenyar un nou model d'economia productiva a mig i a llarg termini. Absolutament necessari per fer front a un món més globalitzat i amb una situació de canvi generalitzat, que requereix necessàriament de més inversió i reformes. L'educació és, a més, un dels motors del creixement econòmic i de generació de feina i de riquesa per a la propera dècada.

També l'educació és un element de cohesió social dins un marc d'unes illes que tenen una població diversa, cosmopolita i que representa molt bé allò que és avui la internacionalització del planeta i de les nostres illes. Això és una riquesa que permet un model de convivència cosmopolita des de la realitat de cada una de les illes que hem de potenciar i estimular.

Durant la legislatura 2011-2015 el govern del PP no només no va incrementar els recursos destinats en l'educació i formació, allunyats encara dels que destinen de mitjana els països desenvolupats del nostre entorn, sinó que, ben al contrari, dugué a terme profundes retallades que afectaren principalment l'ensenyament públic. Però tampoc no afrontà les reformes que necessita el nostre sistema educatiu, que presenta indicadors molt preocupants i allunyats dels objectius que planteja l'estratègia de la Unió Europea per a l'any 2020.

A les nostres illes, a més a més, la política educativa del govern del PP va dur a la comunitat educativa a un nivell de crispació sense precedents, que s'estengué a altres sectors socials i que va fer que la legislatura anterior fos una

legislatura perduda en termes educatius.

El nou govern de progrés encapçalat pel PSIB a partir del maig de 2015 ha permès no només revertir la situació de crispació sinó també les retallades, de forma que en els dos darrers cursos el pressupost d'educació ha tingut el major increment dels darreres anys, superior en conjunt als 100 milions d'euros.

En els darrers anys els indicadors del nostre sistema educatiu mostren una millora progressiva però que encara s'ha de mantenir i consolidar, per tal de reduir les elevades taxes de fracàs i abandonament escolar, per millorar el nivell formatiu de la població en general, com també els resultats en les proves internacionals, etc. Així en un termini màxim de dues legislatures puguem assolir la convergència amb els indicadors de la Unió Europea.

Per aconseguir-ho cal continuar incrementant la inversió educativa fins a assolir progressivament el 5 % del PIB i adoptar les reformes que necessita el nostre sistema educatiu per avançar i consolidar les millores ja iniciades.

També s'ha de dotar de més pressupost, competències en matèria educativa a les delegacions territorials d'educació i als ajuntaments, també millorar les infraestructures educatives i ampliar-ne l'oferta de formació no reglada i de formació professional a cada illa, basada en la necessitat de la indústria predominant i aprofitant els avantatges dels sectors més destacats i emergents.

És en aquest context que en els darrers temps es detecta un interès creixent per part de col·lectius de professors i de centres docents per introduir canvis metodològics. Però també per treballar de forma coordinada, cooperativa i interdisciplinària i per cercar conjuntament fórmules que permetin adequar els processos d'ensenyament-aprenentatge a les necessitats dels alumnes i als canvis tecnològics i socials i, així, millorar els resultats educatius.

Recentment el Consell Escolar de les Illes Balears (CEIB) ha lliurat a la Conselleria d'Educació i Universitat el document de Pacte per l'educació de les Illes Balears, fruit del treball de més de 80 entitats del món educatiu durant els darrers anys. Tot plegat, pròsperament es debatrà al Parlament de les Illes Balears per tal que pugui ser la base d'una futura llei d'educació de les Illes Balears.

Les nostres societats viuen transformacions profundes i l'abast dels canvis socials i econòmics esdevinguts en els darrers anys (entre d'altres, la velocitat dels avanços en les TIC, el pas cap a l'economia del coneixement i la importància que s'atribueix a les competències necessàries per a adaptar-s'hi, així com la recerca empírica sobre com aprenen les persones) han propiciat que

l'aprenentatge hagi anat adquirint un protagonisme creixent i que les escoles i els sistemes educatius hagin de replantejar-se l'escolarització, l'ensenyament i l'aprenentatge al llarg de la vida en un món que canvia molt ràpidament.

És en aquest context que des del PSIB ens hem de demanar quina educació necessitam pel nous temps i quin ha de ser el seu propòsit en el context actual de transformació social, de forma que pugui donar resposta als nous reptes des d'una perspectiva d'equitat, d'inclusió i justícia social, i qui garanteixi la igualtat efectiva d'oportunitats. Objectius que han de guiar la nostra política educativa.

Existeix coincidències entre els experts a l'hora de detectar els principals reptes dels sistemes educatius actuals: els resultats en l'educació secundària, la formació inicial i va formació permanent del professorat, la reorganització del currículum, el finançament educatiu, l'equitat, l'aprofitament de les noves tecnologies o la feble connexió amb el sector productiu.

L'educació, més específicament l'èxit educatiu, té una importància clau per garantir el benestar social i econòmic de les societats. Així les polítiques i els plans perquè siguin efectius s'han de dissenyar a mitjà i a llarg termini.

Les persones més ben formades contribueixen a construir societats més democràtiques, a constituir economies més sostenibles i són menys vulnerables a les contraccions econòmiques. Això té com a conseqüència que les societats amb individus ben preparats estan més ben capacitades per respondre a les situacions de crisi, tal com hem pogut comprovar amb la darrera gran crisi econòmica mundial iniciada l'any 2008.

Les millores en l'educació que proposam des del PSIB són aquelles que facilitin a tots els alumnes l'accés a l'educació de qualitat en un entorn inclusiu i des dels nivells de l'educació infantil, que possibilitin la seva continuïtat en el sistema educatiu com a mínim fins a la finalització de l'Educació Secundària Superior (18 anys), i que els permetin aconseguir les habilitats i els coneixements necessaris per a una integració social i laboral efectiva i per a l'exercici ple de la ciutadania democràtica.

Precisam adequar el nostre sistema educatiu als canvis socials i a les necessitats emergents de la societat, orientar-lo a la millora contínua, al treball per competències i en xarxa i a la col·laboració entre tots els agents educatius, de forma que puguem aconseguir una millora substancial en els indicadors de resultats educatius. Per això cal un conjunt de mesures d'abast ampli:

S'ha d'assolir progressivament la mitjana de la Unió Europea en els pressupostos destinats en educació, com a mínim del 5 % del PIB.

S'ha d'incrementar les partides econòmiques destinades a beques i a programes de reforç per garantir la igualtat d'oportunitats.

S'ha d'incrementar les plantilles de professorat i incorporar nous perfils professionals als centres educatius per millorar l'acció docent i l'atenció a la diversitat de l'alumnat.

S'ha de millorar les infraestructures, les instal·lacions i els serveis educatius, de manera que els processos d'ensenyament-aprenentatge es puguin desenvolupar en les condicions més adequades. En aquest sentit, cal posar esment especial a les infraestructures per a la formació professional.

S'ha d'adoptar mesures d'avaluació, organitzatives, de dotació de recursos, normatives i d'acompanyament als centres educatius, per afavorir l'èxit escolar i reduir l'abandonament educatiu primerenc.

S'ha d'adequar l'oferta formativa a les necessitats emergents de la societat i fer una aposta decidida per la formació professional, en col·laboració amb altres administracions i organitzacions empresarials i que es desenvolupi de forma equilibrada a totes les illes.

S'ha d'ampliar les opcions formatives de segona oportunitat i fomentar noves modalitats formatives basades en la no presencialitat i en l'ús de les TIC, en col·laboració amb altres administracions, per a les persones que han abandonat el sistema educatiu o que vulguin continuar la seva formació, amb l'objectiu de millorar el nivell d'estudis de la població adulta i convergir progressivament amb els indicadors de la Unió Europea.

S'ha de donar un impuls decidit a l'ús educatiu de les tecnologies de la informació i comunicació, millorant la connectivitat i les instal·lacions tecnològiques dels centres educatius.

S'ha de revisar el model d'ensenyament de la tercera llengua per tal de millorar el seu aprenentatge, dotant els centres educatius dels recursos necessaris i afavorint els canvis metodològics necessaris, així com les sinergies entre distints organismes i administracions.

S'ha de definir un nou model de carrera professional dels docents i millorar la seva formació inicial i permanent. També s'ha de revisar els sistemes d'accés a la funció docent, tant als centres públics com als privats i concertats.

S'ha de reforçar l'autonomia organitzativa, pedagògica i de gestió dels centres, per afavorir la realització de projectes innovadors per a la millora dels

aprenentatges de l'alumnat i el desenvolupament professional del professorat.

S'ha de millorar la participació efectiva de la comunitat educativa (famílies, alumnat i professorat) en el funcionament dels centres educatius i, també, en les decisions que es prenen des de l'administració educativa i que els afecten.

S'ha de potenciar l'escola inclusiva, coeducadora i integradora, garantint l'escolarització equilibrada de l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu entre tots els centres educatius sostinguts amb fons públics. També s'ha d'incrementar els programes de reforç escolar per als alumnes d'entorns socials desfavorits, així com també s'ha d'invertir en beques. En aquest sentit, cal impulsar els canvis legislatius que impedeixin que centres privats que segreguin alumnes per sexe puguin rebre fons públics.

S'ha de possibilitar els acords necessaris per a reforçar la dimensió socioeducativa de l'escola.

S'ha de potenciar un sistema universitari robust, innovador i capdavanter com un dels vectors per al canvi de model productiu.

S'ha d'impulsar l'assoliment d'un Pacte Educatiu, que sigui la base per a una Llei d'Educació de les Illes Balears, en un context de derogació de la LOMCE.

L'educació com a motor de canvi social, el catalitzador de la igualtat

Des del PSIB treballam per un sistema educatiu equitatiu que compensi l'efecte de les desigualtats socials i econòmiques i que permeti a les persones treure tot el profit de l'educació i la formació independentment de les seves condicions de partida.

Així volem un sistema educatiu que ofereixi oportunitats d'alta qualitat a tots els estudiants i que compensi els desavantatges causats per la situació familiar i per les circumstàncies personals.

D'aquesta manera, l'equitat com a inclusió significa assegurar que tots els alumnes aconseguen com a mínim un nivell bàsic de competències. L'equitat com a justícia implica que les circumstàncies personals, familiars o socioeconòmiques no siguin un obstacle per a l'èxit educatiu.

Per tant, aquestes dues dimensions de l'equitat, inclusió i justícia, coincideixen. Sovint, les condicions socioeconòmiques desfavorables i els mals resultats educatius convergeixen en grups específics de població. Grups que van a

escoles amb menys recursos i participen en menys activitats extraescolars o extracurriculars, cosa que fa imprescindible fer servir criteris d'equitat en la distribució de recursos als centres educatius.

Cal establir sistemes de finançament que donin resposta a les necessitats dels centres educatius i que tinguin en compte que els costos d'ensenyament dels alumnes en situació de desavantatge són majors, així com incrementar les partides destinades a beques i a programes de reforç per a l'alumnat en una situació socioeconòmica més vulnerable.

Així mateix, s'han de dissenyar itineraris educatius de Secundària superior que siguin equivalents i que possibilitin transicions entre els estudis acadèmics i professionals. I s'ha d'eliminar els carrerons sense sortida que no condueixen a estudis posteriors o a un lloc de treball qualificat.

S'ha d'evitar la separació primerenca dels estudiants en itineraris acadèmics, perquè incrementa les desigualtats sense millorar els resultats globals, i endarrerir-la fins a l'inici de l'Educació Secundària superior. Així com gestionar els processos d'elecció de centre per evitar la segregació i l'increment de les desigualtats.

La LOMCE és la primera llei de la democràcia que substitueix l'ideal d'escola inclusiva per la idea d'escola competitiva, sustentada en l'avaluació punitiva i en la comparació entre centres. En definitiva suposa culpabilitzar dels mals resultats als centres i als alumnes que els pateixen, i que va en la línia d'allò que l'analista britànic *Owen Jones* descriu com: l'ofensiva ideològica neoconservadora que pretén responsabilitzar els sectors socials més desfavorits dels seus problemes, a causa de la seva manca d'ambició, esforç o aspiracions.

En aquest sentit, des del PSIB promovem la derogació de la LOMCE mentre treballem en paral·lel en la consecució d'un pacte educatiu que doni lloc a una nova llei educativa consensuada i que ens permeti afrontar amb garanties la necessària modernització del nostre sistema educatiu i els reptes que ens planteja la societat de la informació i del coneixement del segle XXI.

En un marc de coneixement i de memòria: drets del segle XXI

Consolidar la recuperació de drets

Les polítiques neoliberals dels darrers anys han provocat que hi hagi una generació de joves, la millor formada de la història, amb manco oportunitats que els seus pares.

Que els pensionistes de les nostres illes siguin aquells que menys poder adquisitiu tenguin, no només pel component estructural estacional de la nostra economia i de la precarietat, sinó també per la reforma del sistema de pensions del PP que per primera vegada en la història democràtica ha desvinculat el creixement del nivell de vida de la revalorització de les pensions, a més d'implantar tot un seguit de co-pagaments injustos.

L'esclletxa salarial supera el 20 %, cosa que es tradueix en què les dones cobren de mitjana quasi 4.800€ a l'any menys que els homes. A més a més, la conciliació segueix sent encara cosa de dones. Som lluny de tenir una societat lliure de violències masclistes i malauradament hem de lamentar l'assassinat de 43 dones a les nostres illes en la darrera dècada.

Després de temporades turístiques rècord, veiem com la massa salarial dels treballadors ha caigut com a conseqüència de la reforma laboral del PP, cosa que ha permès a les empreses despenjar-se del conveni sectorial.

Enfront a aquesta realitat el projecte dels socialistes de les Illes Balears consisteix en enfortir i actualitzar l'Estat del Benestar. Durant aquests anys hem revertit els retrocessos i retallades que tant de malestar social havien generat, a més de modernitzar-lo, impulsant polítiques protectores dels drets socials i de l'equitat.

També hem estat pioners en establir a la nostra comunitat implantant una renda social garantida, per assegurar uns mínims a les famílies que pitjor ho passen i com una mesura eficaç per lluitar contra la pobresa infantil, que és una indecència com a societat.

Les polítiques d'igualtat de gènere han de ser transversals a tots els nivells, ara bé, han de ser impulsades des dels organismes específics com són l'Institut Balear de la Dona i les Oficines de la Dona o Direccions Insulars d'Igualtat. Hem de completar el traspàs de competències cap els consells insulars i dotar aquestes institucions d'un pressupost adequat i recursos materials i humans suficients per realitzar aquestes polítiques.

Des del PSIB-PSOE expressam el nostre rebuig a qualsevol forma de mercantilisme dels cossos de les dones i nines i a qualsevol pràctica que pretengui soscar els drets d'aquestes o que apuntalin la feminització de la pobresa, com els ventres de lloguer.

El fet que les nostres illes siguin un destí turístic d'especial rellevància ha creat un efecte de crida a totes aquelles màfies que es dediquen al tràfic de persones. Cal aprovar un pla autonòmic contra l'explotació sexual i orientar les nostres polítiques cap a l'eradicació d'aquesta forma de violència de gènere i centralitzant la responsabilitat en els empresaris, els usuaris o els consumidors alhora que treballarem per a la inclusió social d'aquestes dones per a que puguin trobar un mitjà de vida que els permeti sortir d'aquesta espiral en la qual són explotades i sotmeses contra la seva voluntat.

Per altra banda, hem de fer front als problemes de seguretat de les dones en l'espai públic, festiu i de gaudi. Cal aprofundir en les polítiques per prevenir les violències masclistes als espais públics i revisar els protocols d'actuació en casos d'agressions sexuals, per millorar l'assistència que hi correspongui.

La lluita contra l'explotació laboral ha permès millorar els contractes de més de 9.500 persones, passant de temporal a indefinit i de jornada parcial a total. L'impuls de clàusules socials amb perspectiva de gènere estimulen relacions contractuals amb l'administració que integren mesures de conciliació a les empreses que volen contractar, així com garanties de condicions laborals dignes.

Per tant, una societat igualitària és aquella que t'ha de permetre arribar allà on les teves capacitats et permetin. Sabem que no vivim en el millors dels mons possibles i que les oportunitats dels nins de famílies en situació de vulnerabilitat (concepte que pot incloure la classe social, però també altres factors) no tenen les mateixes oportunitats reals que els de les classes mitjanes i altes. Per això és fonamental l'escola pública de qualitat, perquè és l'element més poderós que existeix contra el determinisme social i per garantir l'equitat social.

Així enfront a la crispació i als retalls practicats pel PP aquests anys els socialistes hem tornat la pau i la inversió pública a les escoles. Per això cal consolidar aquest camí per millorar les ràtios.

La lluita per la igualtat

El socialisme i el feminisme estan interconnectats. El nostre partit ha canviat molt des dels plantejaments de les primeres quotes femenines fins a integrar el principi de democràcia paritària, un principi que la nostra Comunitat Autònoma

va establir de la mà de Francesc Antich, convertint-nos en una de les comunitats pioneres en establir en la seva llei electoral les llistes cremallera.

La incorporació activa de les dones a la primera línia de la política i a càrrecs institucionals i orgànics han permès rompre el sostre de vidre històric i aplicar polítiques empatitzant més amb els problemes reals i quotidians de les dones. En el camí cap a la igualtat representa una fita històrica el fet que tinguem a Francina Armengol com a primera presidenta del Govern de les Illes Balears, una fita que torna a posar el partit socialista com abanderat de la igualtat.

Referent a les polítiques de reconeixement i de conquestes d'espais polítics i socials per les dones, hem de sumar-li necessàriament polítiques redistributives que generin equitat, que permetin modificar les condicions estructurals de desigualtat social que no permeten a les dones emprendre els seus projectes de vida amb autonomia i llibertat. Els socialistes de les Balears considerem que no hi ha res més feminista que: defensar la socialdemocràcia, l'Estat del Benestar, garantint uns bons serveis públics, amb polítiques de fiscalitat on pagui més qui més té, així com també garantint que a igual feina, igual salari.

Per això, valoram com a efectives les polítiques de retorn de drets impulsades aquesta legislatura, perquè les polítiques d'austeritat i retalls dels passats anys tenien conseqüències terribles per les dones més vulnerables. Les beques de menjador, l'impuls de l'etapa 0-3 anys, l'impuls de polítiques actives d'ocupació amb perspectiva de gènere, l'aprovació de la Llei per a la igualtat entre dones i homes, el Pacte Social contra les violències masclistes i la renda social garantida han millorat les condicions de vida de les dones de les Illes.

Tot i això, queda molta feina per fer, perquè les dones encara cobren manco que els homes, la maternitat segueix penalitzant les carreres professionals i la conciliació és un cavall de batalla. Les condicions precàries del mercat laboral tenen conseqüències sobre les condicions de vida de les dones i dels seus fills, les carreres de cotització, amb la particularitat de què a Balears tenim un alt nombre de fixes discontinües i com aquestes llacunes de cotització afecten les condicions de jubilació del futur, on ens trobam un elevat nombre de dones grans pobres i totes soles. La reforma laboral del PP ha provocat una gran involució en el camí cap a la igualtat, menyspreant un poderós instrument de transformació de les condicions laborals de les dones com és la negociació col·lectiva, per això els socialistes de Balears instam a la seva derogació.

Un front contra la violència de gènere

Una societat decent no pot permetre la màxima expressió de la desigualtat com és la violència de gènere i els assassinats masclistes. Pel PSIB-PSOE eradicar aquesta xacra social és una prioritat i volem aprofundir en el Pacte contra les violències masclistes que tant de recursos institucionals i mobilització social i política ha propiciat, així com en el desenvolupament de la Llei d'igualtat per a prevenir des de la infància, amb la cultura de la discriminació cap a les dones i posar a disposició de les dones maltractades i dels seus infants els recursos necessaris per sortir de la seva situació i refer la seva vida en les millors condicions.

Consolidar l'espai de la memòria i de la cultura com a motor de transformació social

No podem ignorar part de la nostra història, ni tot allò que varen lluitar i patir la generació de socialistes que ens han precedit. Molts dels nostres companys varen ser afusellats i represaliats per defensar els valors de la solidaritat, la justícia, la igualtat i la llibertat. Però sobretot per defensar la legalitat republicana enfront del feixisme.

Els socialistes hem entès que ja era hora de reparar adequadament les víctimes del franquisme, que encara romanen a les fosses comunes i d'honorar la nostra memòria democràtica. Lleis com la de Fosses i la de Memòria Democràtica permeten d'una vegada per totes abordar la nostra relació amb la memòria històrica i per tancar les ferides del passat, perquè aquestes no es tanquen amb oblit.

D'aquesta manera ho feim des del reconeixement a la transició i del nostre bagatge democràtic i constatant la transformació de les institucions democràtiques i de la societat civil. Des de la convicció que recuperar-la és la millor garantia de construir un futur sobre els pilars de la pau, la llibertat i la convivència.

Per tant, els socialistes volem garantir el dret a la veritat, el dret a la memòria democràtica, el dret a la reparació i el reconeixement a les víctimes de la repressió i de la dictadura franquista, així com establir garanties de no repetició per lluitar des de la democràcia, contra el feixisme.

Així és el moment de treure de l'oblit les víctimes recuperant els seus cossos de les fosses, impulsant el seu record i garantint que els espais de convivència no ofenguin la memòria democràtica. El moment és ara, quan s'han complert 80 anys dels assassinats feixistes a les nostres illes i perquè sembla que Europa li falti memòria, amb el ressorgiment d'autoritarismes i de grups filofeixistes. És el moment d'alinejar-nos amb els principis de la justícia internacional des de la premissa que els crims de la humanitat i de la violació dels drets humans són crims imprescriptibles, emprenent les reformes legislatives que siguin necessàries.

Per altra banda, la cultura ha de ser un pilar vertebrador de la societat des de la memòria. I sens dubte tota persona té dret a prendre part lliurement en la vida cultural de la comunitat, a gaudir de les arts i a participar en el progrés científic i en els beneficis que d'aquest en resulten (Declaració Universal dels Drets Humans).

Però la cultura, a més, és allò que ens defineix com a persones i com a poble. La cultura ens diu qui som com a col·lectivitat i com a tal va molt més enllà de la simple valoració com a gaudi personal, com a oci o divertiment o espectacle per a omplir el temps residual al treball personal o pel descans. La cultura és pensament, coneixement i art. La cultura són els hàbits de vida, la manera de relacionar-nos, de governar-nos. La cultura és allò que menjam i la manera com vestim, com ocupam els espais públics i els privats, com i amb qui ens ajuntam per fer feina i per aconseguir els recursos per sobreviure...

En aquest sentit, la cultura és un element transversal que abasta tots els aspectes de la nostra vida, un element clau en l'articulació i cohesió de la societat i, per tant, ha de ser un element primordial en la definició d'allò que volem ser com a socialistes i un factor decisiu per promoure el canvi social cap a una societat més igualitària, lliure i solidària.

És per això que el PSIB-PSOE ha de ser el responsable de marcar les línies polítiques sobre aquesta matèria als ajuntaments, consells insulars i al Parlament de les Illes Balears. En cap cas, hem de renunciar a liderar políticament l'aspecte cultural i l'impuls d'aquestes polítiques arreu de les nostres illes.

La cultura és un element d'apoderament personal i col·lectiu en la mesura que ens proporciona el coneixement de la nostra realitat i ens ajuda a analitzar-la des d'una perspectiva crítica. Si la cultura compleix aquesta funció, crearà una ciutadania activa que prendrà part en els esdeveniments socials, que no serà aliena a tot allò que passa cada dia i que no es deixarà endur pels cants de sirena dels poderosos mitjans de comunicació. La cultura és un element clau en

la presa consciència de decisions personals i col·lectives. Sempre hem de tenir present que la cultura incrementa la qualitat de vida dels ciutadans i fomenta el seu benestar social.

La nostra identitat social està conformada per una sèrie d'elements de caràcter cultural que ens fan diferents i únics. Aquests elements els hem de remarcar i reforçar en cadascun dels nostres fets i de les nostres polítiques. Els socialistes considerem la cultura com un element bàsic que conforma la nostra identitat i forma part de la nostra idiosincràsia.

Igualment som conscients de la necessitat de tenir una política cultural sòlida i decidida perquè el desenvolupament cultural de les persones i dels pobles són un dret inalienable i que forma part intrínseca de la societat, perquè permet el desenvolupament de la crítica social i del pensament individual. En definitiva, la cultura té una funció social i formativa que no podem ni hem de defugir, sinó que hem de potenciar i facilitar.

La promoció i la protecció de la cultura i, molt especialment, de la cultura pròpia no és una política, sinó que ha de ser un eix primordial que travessi la major part de les nostres actuacions i estigui present en totes i cadascuna de les polítiques que posem en funcionament.

Ara bé, des del Partit Socialista hem de ser conscients que tenim un element cultural propi que cal defensar i reforçar per posar-li valor en tot moment en la nostra cultura: la llengua catalana pròpia de les Illes Balears.

Cal fer una política i posar en marxa actuacions i accions decidides envers la protecció de la llengua, així com en la promoció i producció cultural utilitzant la llengua catalana com element bàsic i que ens identifica com a part del context que ens envolta.

També hem de ser conscients dels grans canvis socials i econòmics que, de manera molt ràpida, s'han produït al nostre territori i que, conjuntament amb una revolució cultural i tecnològica general de caràcter global, han fet que s'hagi incorporat tot una sèrie d'elements culturals molt nous i diversos de forma sobtada i en molt poc temps per una assimilació cultural reposada.

Això ha fet que s'hagi generat una cultura pròpia basada en la diversitat i l'assimilació com a propis de trets identificadors d'altres cultures.

Des del Partit Socialista no ens podem quedar al marge d'aquest fet i hem de plantejar polítiques culturals basades en el reconeixement dels trets propis i genuïns, conjuntament amb l'acceptació i l'assimilació d'aquells elements

incorporats d'altres escenaris culturals. Tenim una cultura que s'ha conformat a partir de la diversitat de territoris i de situacions, per tant ara hem de ser capaços de donar una passa endavant per poder arribar a reconèixer com a cultura pròpia tot allò que la societat ha anat incorporant.

Com a socialistes hem de ser sensibles a les desigualtats d'accés a la cultura que hi ha a la nostra societat, ja que no tothom té les mateixes oportunitats i no tots els col·lectius estan en les mateixes condicions d'accés. I, com en tots els àmbits de la societat en què vivim, s'està accentuant la bretxa entre els qui gaudeixen amplament de la cultura i aquells que de cada vegada hi poden accedir menys. És en aquest sentit que, en la mesura que vam ser capaços d'aconseguir l'accés universal a la sanitat i l'educació, hem de promoure l'accés universal a la cultura en igualtat de condicions. El primer deure com a socialistes és treballar perquè la cultura arribi a tots els ciutadans, sigui quina sigui la seva condició econòmica, i, en especial, als sectors més desafavorits de la societat, a aquells que són més necessitats i que tenen més dificultats per accedir-hi.

Per tant, hem de ser capaços d'implementar una política cultural basada en l'accés a la cultura de totes les classes socials. Per això hem de dissenyar accions i polítiques que tinguin com a eix transversal la idea que tothom ha de tenir accés a espais i fets culturals. Aquestes accions han d'anar encaminades a facilitar l'accés al consum i a la creació cultural a aquelles persones o col·lectius que tenen una major dificultat derivada per les seves condicions personals, econòmiques, socials, etc.

En la mateixa direcció de fomentar l'accés universal a la cultura, hem d'obrir línies de treball per a eixamplar el nombre i l'espectre dels beneficiaris de la cultura, incrementant el consum cultural entre la ciutadania, s'ha de promoure la creació de nous públics i s'ha de diversificar i crear noves centralitats culturals. Per poder passar a tenir un accés cultural a tothom i de manera fàcil hem de ser capaços de crear una xarxa d'impuls cultural. Aquesta ha d'estar basada en el reconeixement de la feina dels agents culturals, els quals impulsen el consum i el desenvolupament cultural facilitant l'accés a la cultura i impulsant la creació cultural. Així estam consolidant una societat plural, lliure, crítica i amb capacitat de creació pròpia.

Per tant hem de ser conscients que necessitam augmentar el consum de cultura pròpia i per poder-nos diferenciar i distanciar de la cultura global implantada a través dels mass-media. A més, una aposta per fomentar l'augment del consum de productes culturals propis facilitaria, a la llarga, la possibilitat d'un desenvolupament de la vessant productiva de la cultura i se li donaria una càrrega econòmica pròpia que la farà molt més lliure i sense cap tipus de

dependència d'administracions o de grups de poder.

Hem d'apostar pel disseny de polítiques culturals basades en el foment d'una creació cultural independent. Així hi haurà una clara separació entre la protecció i el foment de la producció cultural per part de l'administració i la creació i producció cultural viable econòmicament i independentment de qualsevol lligam.

També cal garantir de manera universal l'accés a la cultura i als materials d'estudi. Els socialistes hem de trobar un equilibri entre la protecció dels drets d'autor i les pràctiques d'accés a la cultura que s'han instaurat en la nostra societat.

A ningú se li oblida que vivim –d'ençà de l'esclat de l'actual crisi de model econòmic i social- moments absolutament excepcionals. Ha canviat la manera de relacionar-nos, de dialogar i de comunicar-nos entre nosaltres com a societat i també la de la ciutadania amb els partits polítics. Aquest fet està provocant un augment exponencial del corrent i disponibilitat d'informació que, amb les noves tecnologies i la dissolució de les barreres físiques i culturals, contribueix a la generació de xarxes de coneixement globals i amb l'acceleració inevitable d'aquests canvis.

Sense informació i comunicació augmenta considerablement l'escletxa social i es generen unes diferències socials importants. Per tot això, els socialistes consideram que hem d'engegar polítiques per assegurar un accés universal a la informació com element per assegurar la igualtat.

Per altra banda, referent als dels drets del segle XXI, podem seguir el model de classificació en funció d'aquells que defensen la llibertat de l'individu, els drets en igualtat d'oportunitats entre tota la ciutadania i, finalment, els interessos col·lectius.

Drets que defensen la llibertat de l'individu

A les Illes Balears si volem consolidar un canvi econòmic i la incorporació de la tecnologia com a eina econòmica i de desenvolupament hem de ser capaços de fer que tothom pugui accedir a la informació i que sigui capaç de fer una gestió personal d'aquesta i assegurar-ne una correcta gestió.

Unes illes justes requereixen també d'una societat tecnològicament avançada. L'ús o l'aplicació de les noves tecnologies digitals suposa una autèntica revolució social i econòmica i amb aquesta una exponencial transformació de l'status quo sobre el qual es basa el conjunt de la nostra societat.

Els continus avanços tecnològics que vivim són un dels principals factors que poden afavorir l'augment de la productivitat i la competitivitat en l'economia.

Així ningú no pot ignorar els reptes als quals ens enfrontem, no podem sentir-nos aliens a aquest procés i des d'una posició de lideratge social, el PSIB ha de tractar de convertir aquests reptes en oportunitats per al conjunt de la nostra ciutadania.

Els socialistes hem de solucionar la bretxa digital que encara existeix i que produeix desigualtats territorials, generacionals, de formació i de gènere. Per això hem de donar poder i capacitar a la ciutadania per conèixer i afrontar els seus drets digitals, com són: la llibertat d'informació i de comunicació, la privadesa, la propietat intel·lectual, el dret a l'oblit, la igualtat, el ciber-assetjament, la suplantació d'identitats, el robatori de dades, la protecció del menor, entre altres.

També hem d'impulsar polítiques encaminades a l'adquisició de la competència digital necessària i suficient per a què tots siguem capaços de gestionar la informació personal que nosaltres generam i la informació que reben des d'arreu del món, amb una gran varietat de formats i una important quantitat.

Però també hem de donar poder a tota la població perquè no hi hagi excuses i que ningú, malgrat no tinguin accés a la formació o al coneixement, assoleixi unes mínimes capacitats que li permetin, a llarg termini, evitar esborrar els continguts històrics “erronis”, però també per prevenir també de la infoxicació, del ciber-assetjament, de la suplantació d'identitats, del robatori de dades personals o de claus d'accés.

Els socialistes hem de contemplar els drets digitals a l'oblit i a no ser enganats en les comunicacions realitzades tant si són personals com professionals. I també els drets a la intimitat i a la privacitat.

Els socialistes hem de defensar el desenvolupament de totes aquelles normes per garantir el respecte als drets individuals i laborals davant les noves formes de teletreball o de relacions a distància mitjançant les TIC.

Drets que defensen la igualtat d'oportunitats entre la ciutadania.

Els socialistes som pioners en molts aspectes, en especial en allò que fa referència a la lluita per a la igualtat efectiva entre homes i dones. S'ha parlat

molt i durant massa temps de sostres de vidre, de conciliació de la vida laboral, personal i familiar. Per això és ben hora que abordem la qüestió des de la llibertat que dona la creativitat i reconeguem sense embuts que el sistema laboral no està pensat per tenir fills. Hem avançat en mesures disperses i que resulten útils però mai hem aconseguit trobar solucions a aquesta qüestió des de tots els seus termes, amb profunditat i sense complicacions.

Avui dia, ho hem de reconèixer, tenir feina i una professió també és una fita en la realització personal i social. No és just que persones perfectament vàlides hagin de renunciar a fer-ho, simplement perquè hem inventat un sistema que funcionava en una societat que no té res a veure amb l'actual. Hem d'ampliar aquesta qüestió per garantir el respecte al temps personal que pugui veure's interromput per les comunicacions mitjançant els nous canals de diàleg fora dels horaris laborals. Els socialistes apostam per una desconexió personal que limiti la comunicació de temes laborals a cada hora.

Drets que defensen els interessos col·lectius

El canvi cultural i de model que els socialistes hem de potenciar com a conseqüència de la crisi és bàsicament que ja no es consumeixi sense més; però el consum ha de suposar més despesa. Per això, hem d'obrir el debat per donar l'entrada a un model de consum basat en l'economia col·laboradora, de manera que s'estalviïn diners en compartir recursos i aquests també es consumissin menys.

Igualtat en la diversitat

Els socialistes creiem en la igualtat, en una societat democràtica, participativa, que exclogui qualsevol tipus de discriminació. Una societat on es respectin els drets humans i on totes les persones tinguem vides plenes basant-nos en la justícia, la solidaritat i la tolerància.

Les reivindicacions per la igualtat real entre homes i dones també ha de ser extensiva a altres casos de discriminació com ara amb el col·lectiu de Lesbianes, Gais, Transsexuals, Bisexuals i Intersexuals (LGTBI). Aquesta lluita sempre ha estat assumida pel PSIB- PSOE i amb l'any passat tenim un exemple immillorable: l'aprovació al Parlament de la Llei 8/2016, de 30 de maig, per garantir els drets de lesbianes, gais, trans, bisexuals i intersexuals i per eradicar l'LGTBIfòbia. Aquest és el camí pel futur. És inadmissible que a l'any 2017

encara hi hagi en la nostra societat discriminació per raó d'orientació sexual, d'expressió o per identitat de gènere.

Gràcies als socialistes, els menors transsexuals es poden identificar conforme amb la seva identitat de gènere a l'escola, als centres de salut, a la Universitat... Hem acabat amb enfocaments estigmatitzants, sent pioners en el respecte a la diversitat, garantint el dret a rebre l'atenció sanitària i a gaudir dels serveis de salut en condicions objectives d'igualtat. Tal i com diu la llei recentment aprovada, que acaba amb la discriminació generada pel govern del PP cap a les dones lesbianes permetent l'accés en igualtat a les tècniques de reproducció assistida.

La formació del personal sanitari respecte de les necessitats del col·lectiu LGTBI és fonamental. El PSIB-PSOE ha de formar part de campanyes de conscienciació per a les persones LGTBI, com és en l'ús del preservatiu o realitzant tallers formatius per conèixer millor la realitat i la història del propi col·lectiu.

La societat espanyola és una societat diversa que es reflecteix en els diferents models de família. Per la qual cosa, el PSIB-PSOE com a partit polític progressista i pel seu compromís per la igualtat ha de donar suport a les iniciatives que garanteixin llurs drets en l'àmbit familiar i que tinguin per objectiu la divulgació de les diverses realitats afectives i de gènere.

Així mateix, ens comprometem a combatre la discriminació per raó d'orientació sexual, d'identitat de gènere o d'expressió de gènere, així com de la igualtat de tracte de les persones LGTBI més vulnerables, com són el jovent i els adolescents.

LAÏCISME

Les llibertats religioses i ideològiques tutel·len una esfera d'autonomia de l'ésser humà íntimament vinculada en la seva dignitat personal. Espanya es configura com un país formalment aconfessional com disposa l'art.16.3 CE. Si bé és cert que el propi precepte reconeix que l'Estat cooperarà amb les diferents confessions religioses – especialment amb l'Església Catòlica-, encara que en ple segle XXI es fa difícil entendre i mantenir alguns dels privilegis dels quals aquestes gaudeixen.

Els socialistes entenem que la neutralitat religiosa de l'Estat és una condició necessària per a la llibertat de creences. I és precisament l'Estat laic, un estat imparcial davant i entre els qui professen i practiquen una o altra religió i els qui no en professen cap.

Som conscients de les creences de la població balear i no podem negar l'arrelament que les celebracions religioses – especialment les de culte catòlic – tenen a la nostra illa, però això no ha d'implicar cap tracte de favor per part de les administracions públiques.

Així i des del màxim respecte a les creences individuals, entenem que la representació institucional en actes religiosos no es configura en cap cas com una obligació dels nostres representants, sent decisió personal de cada individu l'assistència a aquets.

Des de la PSIB, d'acord amb el PSOE, advoquem i defensem la separació total entre religió – Estat, la imparcialitat davant la qüestió religiosa, que entenem que és la situació que millor garanteix i respecta la llibertat de consciència i la llibertat de creences.

Consolidar la participació, la cultura de la rendició de comptes i la transparència

Som a l'era de l'economia col·laborativa, l'era de la ciutadania creadora i ja no existeix una figura legal per regular un mercat globalitzat. Són, per tant, les empreses i la societat que interactuen, les quals han de trobar la fórmula per interactuar, de manera ètica, creant el seu sistema de regulació, més enllà de la normativa que només es pot circumscriure a territoris o estats, però no té abast mundial com l'economia.

Les persones volen models i experiències de consum més socials i més sostenibles. Hi ha el pas d'una economia egocèntrica a una economia ecocèntrica, on l'empresa ha deixat de ser un simple proveïdor i ha passat a ser un facilitador de productes i serveis. L'ideal acabarà sent un Estat que acompanya a aquesta ciutadania col·laboradora, deixant de ser un prestador de serveis i convertint-se en una plataforma des d'on la ciutadania es proveeixi.

En darrer terme, l'eix principal i el motor de canvi cultural són i seran les persones. La clau de tot plegat recau en què els socialistes recuperem la confiança d'aquestes persones.

Des d'un enfocament dels *stakeholder* es concep als partits polítics, les institucions, les organitzacions i les empreses com a creadors de valor mitjançant el govern de les relacions del conjunt de les seves parts interessades, fet que no discuteix la primacia del capital com a imput director, però posa en evidència el caràcter obert a la societat de la institució.

És una manera d'entendre cada partit, institució, organització i empresa com una evidència que a llarg termini els beneficis (tangibles i intangibles) milloren. Sobretot si es mantenen relacions no oportunistes amb els diferents grups d'interès (ciutadania, treballadors, proveïdors, altres partits, administracions, mitjans de comunicació, agents socials...) que concorren en l'activitat.

Ni els partits, ni les institucions públiques, ni les empreses, ni les organitzacions sense ànim de lucre són, avui dia, entitats aïllades de la societat que en formen part. En aquest marc, els seus dirigents, representants polítics, membres i plantilles determinen la manera de funcionar d'aquestes organitzacions, i saben que tot allò que fan té una conseqüència i pot ser conegut per la totalitat de parts interessades: la ciutadania, els treballadors, l'impacte ambiental de les seves accions, les empreses proveïdores, la competència i els mitjans de comunicació, entre d'altres.

Per això, és en aquest context que cobra especial importància com enfocarem l'obertura, la capacitat d'escolta i diàleg, la bona gestió, la rendició de comptes i la transparència del nostre partit. I, en qualsevol cas, posant a les persones i l'ètica com a eix fonamental de tot allò que fa referència a la gestió diària, fomentant habilitats negociadores, de gestió pacífica dels conflictes, de transferència del coneixement i de motivació.

La innovació és més que infraestructura i noves tecnologies. La innovació del futur immediat se centra en la gestió i l'organització del nostre partit. En aquest sentit són clau dos elements de la innovació: el coneixement i la creativitat.

Cal destacar que la nostra societat demostra molta maduresa en el moment que s'interessa pel que succeeix en els partits i en les administracions que la governen, més enllà del sufragi. El bombardeig informatiu és constant i els estudis demostren que les males pràctiques en algunes ocasions es castiguen. I, més en concret, la corrupció ha esdevingut la segona preocupació dels nostres ciutadans, només darrere de l'atur.

Per tant estam en el moment decisiu de passar d'una ciutadania participativa a ciutadanitzar la democràcia. És aquí quan la transparència i la rendició de comptes esdevenen un instrument valuósíssim com a multicanal de diàleg. Per això s'ha de posar el focus en la manera de fer sempre contribueix a què un s'esforci en fer-ho bé. Alhora, la transparència és el mitjà de diàleg més adequat per un partit que vol parlar amb tothom per mostrar la seva acció i de quina manera l'exerceix.

Així els partits polítics jugam un paper fonamental en el desenvolupament de la transparència i de la rendició de comptes per la nostra funció d'articular i

canalitzar la participació ciutadana en la cosa pública i la nostra vocació de superar la crisi del model burocràtic i assolir el bon govern, tot allò que suposa una millor qualitat de vida.

Els socialistes estam obligats a abordar el desafiament actual de la governabilitat democràtica i a trobar un equilibri entre l'increment de poder i la intervenció pública per garantir l'Estat del Benestar i la igualtat efectiva, amb un increment del control polític per mostrar allò que fem, fins i tot quan ens equivoquem. Perquè la nostra fita sempre ha estat i serà ser cada dia millors. De ben segur, aquest exercici de comunicació pur contribuirà a generar confiança, credibilitat i reforç del sistema democràtic.

La nostra ciutadania coneix i vol saber. Per tant, com a partit, estam obligats a cercar els canals de diàleg del segle XXI per convertir el nostre partit en un partit de portes i finestres obertes.

La regeneració i la transparència, vectors per a una millor democràcia

L'índex de percepció de la corrupció al 2016 va analitzar les percepcions sobre corrupció al sector públic en 176 països. Dinamarca i Nova Zelanda mostren els millors resultats, seguides de Finlàndia i Suècia. Si bé cap país està exempt de corrupció, els països en l'extrem superior comparteixen característiques de govern obert, llibertat de premsa, llibertats civils, direcció pública professional i sistemes judicials independents.

En el cas de l'Estat espanyol aquest ha mantingut la puntuació de 2015 (58 sobre 100). Històricament, el 2013, el nostre país va descendir 10 posicions en l'índex (fins al lloc 40 del rànquing global). En aquests moments es troba en el lloc 41 dels 176 països analitzats. Tal com marca el propi estudi de Transparència Internacional hem assolit el rècord històric de corrupció, en termes comparatius.

Pel que fa a Portugal i Polònia aquests ens avancen en 12 llocs. Però nosaltres estam en la mateixa posició que Costa Rica, apropant-nos molt a Geòrgia i a la República Txeca. Per això podem afirmar que la nostra no és una corrupció sistèmica, tal i com diu l'estudi de Transparència Internacional? Costa fer-ho, la veritat.

Cal recordar i tenir present que la corrupció ha esdevingut la segona

preocupació de la nostra ciutadania, només per darrere de l'atur, segons l'enquesta del CIS. I els estudis afirmen que tot plegat es pels nombrosos escàndols de corrupció política en els nivells superiors dels partits polítics i dels governs. Tenim una situació de corrupció comparativament alta en relació als països de l'euro. Per la millora de la independència i dels encerts del sistema policial, per les denúncies dels mitjans de comunicació i per la ciutadania més conscienciada que demana més i millor informació (fruit d'un estadi previ d'absoluta indignació...després de les retallades i de situacions desigualtats exagerades). Davant la crisi econòmica, com és lògic, va incrementar el nivell d'exigència social i, quan es destapen casos de corrupció, la percepció de corrupció també incrementa (al marge de la lentitud del nostre sistema judicial que veu com les causes s'eternitzen).

Per tant, vivim moments en què la classe política pateix les conseqüències dels excessos d'alguns i cal posar mesures per frenar-ne el desprestigi. Tenim un problema de corrupció política molt seriós i els socialistes hem de ser molt contundents. Per això cal actuar de manera integral i no contribuir a falsos rentats d'imatge. Així hem d'emprar eines com la transparència, la rendició de comptes i el govern obert per a recuperar la credibilitat, la confiança i la reputació que uns pocs han estès sobre tots.

Cal recordar que els socialistes sempre hem sigut un exemple de reacció. Hem de posar en pràctica mesures que donin visibilitat al canvi, per ser l'exemple d'allò que es coneix com a bon govern. Així la nostra credibilitat ha de frenar qualsevol populisme —que tendeixen a predicar allò que han de fer els altres, però quan fan una mala pràctica, sempre creuen que el seu cas és més “perdonable”, perquè ells són moralment superiors. Hem de demostrar que nosaltres fem allò que diem i per això cal prendre mesures com fer una normativa que previngui i penalitzi les males pràctiques, fer pública tota la nostra acció de govern, examinar-nos per també ensenyar allò que no hem complert o allà on ens hem errat. Si mostrem tot allò que fem, ens esforçarem encara més per presentar-ho d'una manera ordenada i voldrem millorar de manera contínua.

Per tant, la responsabilitat social, el bon govern i el govern obert constitueixen una temàtica àmplia. Però centrant-nos en la darrera crisi, la qüestió es concreta en pràctiques que han posat damunt la taula el problema de la corrupció i amb els contractes públics. Així, fent servir la transparència i, sobretot, la rendició de comptes per minimitzar les pràctiques contractuals que proporcionen una mala reputació, els nostres governs i partit han de posar en pràctica algunes mesures per encaminar cap a un govern obert i transparent

totalment.

Però també tot plegat passa per l'alfabetització en informació pública i per proporcionar les eines per saber quan aquesta informació és falsa. Així la formació, la sensibilització i la conscienciació en tots els àmbits, sobre la importància de l'ètica, la responsabilitat social, la transparència i el bon govern, per a garantir les bones pràctiques (en especial, en la contractació pública). A més de dotar d'eines als ciutadans per desplegar habilitats que els permetin valorar i decidir les seves accions.

Per tant ens hem de plantejar seriosament la implantació de sistemes de gestió ètics i socialment responsables, tant en el nostre partit com en les institucions on governam. No és suficient amb fer memòries i reportar tot allò que fem, cal que el nostre dia a dia estigui trufat de l'ètica, el bon govern i la transparència.

Referent a la rendició de comptes, cada vegada que iniciam períodes de govern hem de sistematitzar els fers públics de manera molt senzilla als acords de governabilitat i, cada 6 mesos, actualitzar-ne l'avanç. S'ha d'explicar que aquests són compromisos amb la ciutadania i enfocar una memòria al final de legislatura o de mandat, quan en sigui el cas, on explicam tot allò que hem complert i motivem allò que no hem fet.

Així la idea de la rendició de comptes (RC) és un terme polític relativament recent però que ha entrat amb una enorme força al nostre país després dels moviments cívics i socials de major exigència cap a qui tenen la responsabilitat de govern. En el món anglosaxó a la RC se l'anomena "accountability" i als països de Centre i Sud-amèrica "responsabilitació". En el cas de les Illes Balears, ja en el govern de Francesc Antich (2007 – 2011), es van assajar actuacions al respecte i es va introduir el concepte en la Llei de bona administració i bon govern. Recentment el govern socialista de Calvià ha desenvolupat un important programa de RC amb un perfil molt participatiu. Avui, des d'una perspectiva institucionalitzada, podem dir que la RC és el correlat de l'avaluació de polítiques públiques, és a dir, la valoració independent de les accions, presa de decisions, polítiques executades i, en general, de l'exercici del poder polític.

D'altra banda, especialment als països anglosaxons, però en general en els més avançats del nostre entorn, han invertint en aquest nou instrument que permet als gestors públics disposar d'un retorn del seu acompliment i a la ciutadania a controlar apropiadament - amb dades, amb valoracions contrastades - aquesta gestió.

Així es pot dir que la RC és l'obligació que té tota persona a la qual li és conferida una responsabilitat de donar compte de l'encàrrec rebut. El Banc Mundial ha definit el RC com l'obligació que assisteix polítics i funcionaris d'informar i de justificar els seus actes davant d'aquells que els han delegat aquesta capacitat, és a dir, la ciutadania, i la capacitat de sancionar quan ells violin o incompleixen les seves obligacions.

La RC des del punt de vista del ciutadà es concep com un dret que neix amb la Declaració dels drets de l'home i del ciutadà de 1789, que establia a l'article 14 que «Tots els ciutadans tenen el dret de verificar, per ells mateixos o per mitjà dels seus representants, la necessitat de la contribució pública, d'aprovar-la lliurement, de vigilar-ne el seu ús i de determinar-ne la quota, la fixació, la recaptació i la durada». I a l'article 15 disposava també que «la societat té dret de demanar comptes a tot agent públic sobre la seva administració».

Pel que fa a la pràctica institucional i dels funcionaris públics la RC poques vegades és voluntària. La seva concepció com a obligació normativament imposada i desenvolupada té l'avantatge de generar garanties d'estabilitat en les regles, generant un tracte igualitari i la subjecció a uns mateixos paràmetres. Malgrat aquests avantatges no es construeix la RC només amb lleis i coacció, com a condició necessària però no són suficient.

Per això els socialistes hem de forjar tota una cultura de RC. Per tant, aquesta cultura ha d'abastar tots els vèrtexs de la RC. D'una banda, la vertical, exercida per la ciutadania, pel poble, reflectida en accions com el referèndum, el plebiscit, el dret de petició i ràpida resposta de les sol·licituds dels ciutadans davant els òrgans públics. Però també el dret d'accés a la informació pública en forma oportuna i transparent i el dret a què es rendeixin comptes o explicacions de forma justificada. I, de l'altra banda, l'horitzontal, exercida per diferents òrgans públics, com el Parlament, els òrgans de control financer, els tribunals de justícia, entre d'altres.

Hem de tenir present que la RC necessita dos pressupostos indispensables. El primer, l'existència d'una bona planificació, vinculada al pressupost, amb fites, indicadors i estàndards que permetin mesurar objectivament els resultats de la gestió. I, en segon lloc, una bona i accessible informació, en termes de suficiència, pertinència, qualitat, actualització i veracitat.

Així és necessari que com a socialistes procurem una estructura que garanteixi la bona marxa de les operacions i l'assoliment dels objectius, així com l'obtenció d'informació veraç i fiable, ja que la RC està indissolublement

associada al bon govern i a la governabilitat.

Per tant els partits polítics jugam un paper fonamental en el desenvolupament de la RC per la seva funció d'articular i canalitzar la participació ciutadana, en la qüestió pública, en la seva vocació de superar la crisi del model burocràtic i assolir el bon govern. Tot plegat per millorar la qualitat de vida.

Així podem convenir que el repte actual de la governabilitat democràtica consisteix en trobar un equilibri entre l'increment dels poders dels governs i l'increment del control polític i social sobre aquests. A més si l'auditoria financera va ser útil per generar credibilitat des de la perspectiva econòmica, els informes d'auditoria de gestió tenen el propòsit de generar fiabilitat.

D'aquesta manera, s'ha d'acompanyar els pressupostos i el tancament anual de memòries socials (més enllà dels números), centrar-nos en les persones i en les polítiques amb repercussió directa sobre aquestes.

També reforçarem els mecanismes per anar cap a una administració amb plantilles públiques motivades, relacionals, dialogants, que impliquin i consultin a la ciutadania i els diferents agents econòmics, socials i culturals facilitant els mitjans necessaris. La participació és una bona eina de transparència i de diàleg constant amb la nostra principal raó de ser, la ciutadania.

Per això és important millorar l'eficiència i l'eficàcia dels procediments administratius. Com també hem de revertir el tradicional concepte de burocràcia i fer que es visualitzi la cultura de la innovació al servei públic, sota criteris d'avaluació i de qualitat que ens apropin més a la ciutadania. I hem d'aprofitar l'administració electrònica per fer aquest treball, perquè també ho simplificarem. Tot allò que fem públic no ho hem de fer per complir, sinó que la gent ha de tenir ganes de voler-ho consultar, llegir i enriquir. I mai hem de posar la vista en complir l'expedient. Hem de ser més empàtics i cercar fórmules per proporcionar tota la informació perquè faci ganes accedir-hi; i fórmules per unificar criteris i sistemes de cohesió entre totes les administracions, per tal d'evitar que els estàndards mínims siguin barreres o càrregues feixugues per a les nostres institucions més petites. Un exemple molt útil seria l'aplicació de clàusules socials en la contractació pública. Per això hem de ser capaços de crear guies que abordin la qualitat en l'ocupació, en polítiques socials, mediambientals i d'innovació (en sentit ampli), i la promoció de petites empreses i del comerç local.

A més s'han d'adoptar mesures per a la prevenció dels conflictes d'interès en

qualsevol fase dels contractes. I, si cal, publicar-les en forma de recomanacions. A més s'ha de donar un enfocament de “traçabilitat” a la publicitat de la contractació pública. És cabdal actuar en totes les fases de la contractació: la preparació, la licitació, l'adjudicació i l'execució. També hem de ser proactius a l'hora de facilitar informació i garantir-ne el dret d'accés. Aquesta ha de constituir la nostra principal arma contra la corrupció i les males pràctiques. Ara bé, en aquest moment s'està publicant sense criteri. Per tant, els socialistes hem d'apostar per facilitar els conjunts de dades que són significatius i valuosos per a la ciutadania. I no anar tant a obrir dades sense criteri, sinó apostar per un decreixement d'informació.

Però també s'ha de donar poder a la ciutadania i fer-la sobirana de l'avaluació de polítiques públiques i de la informació, així és la millor contribució a la democràcia que haurem fet.

La nova mutació global: l'impacte de la globalització sobre les noves i velles ciutats

Les polítiques dels governs tenen un impacte en tot el territori de les nostres illes, però aquest impacte és més intens i més visible a les ciutats, on afecta de forma immediata a milers de ciutadans.

La gran ciutat ha estat sempre l'espai on s'hi han desenvolupat les principals polítiques i moviments socials progressistes. Per aquest motiu els socialistes ens hem de centrar en recuperar aquest espai polític i tornar a ser referents polítics per a les persones progressistes que l'habiten.

Aquesta reconquesta de l'espai polític de l'esquerra es podrà dur a terme si som capaços de resultar creïbles a la ciutadania, sobretot a l'hora de presentar un canvi de model de ciutat que posi a les persones en el centre, enfront dels interessos particulars.

Per aquest motiu, és fonamental una aposta decidida, correctament dotada pressupostàriament i armada ideològicament, que suposi una transformació en positiu, a nivell d'infraestructures i de serveis públics, especialment a les barriades.

Perquè els socialistes considerem prioritari millorar la qualitat de vida de les persones, especialment en els serveis bàsics, mitjançant infraestructures com de centres de salut, educatius, socials, etc. que en una ciutat sempre solen ser

deficitaris. La millora d'aquestes dotacions i altres serveis (neteja, seguretat, etc.) demana la implicació de totes les administracions públiques, ja que els ajuntaments no poden fer front en solitari a projectes importants que millorin la vida dels barris i de les persones que hi habiten. Amb millors serveis i infraestructures hi haurà més ciutadans satisfets i més confiança en les polítiques socialistes.

Precisament ara, després d'una dècada de crisi, vivim un dels debats més interessants i importants dels darrers anys. Per una banda, les ciutats estan en plena transformació, fonamentalment per la nova dimensió social que tenen les noves formes del turisme, que impliquen canvis estructurals profunds en la manera de viure, de conviure i d'estructurar el teixit social i productiu dels espais urbans.

Això és una gran oportunitat per metabolitzar bé aquests reptes, que són producte de la globalització, de les noves tipologies familiars, de la capacitat de mobilitat de la societat global, de la transformació, de la funcionalitat dels territoris urbans i dels propis comportaments socials.

Tot plegat s'emmarca en un moment que la gran majoria que viu a les ciutats sent una sensació de llunyania respecte dels partits polítics, que són precisament aquells que han de governar aquests nous canvis, que moltes vegades van a tanta velocitat que són molt difícils de regular.

I això deriva en moviments d'indignació i de reivindicació contra el model que s'està imposant al bell mig d'una societat. Una societat que col·lectivament té la percepció de millorar econòmicament, però que al mateix temps empitjora socialment i en termes de qualitat de vida, ja que ha de conviure amb una societat flotant que impacta en el mode de vida, en el teixit social i econòmic i que a més condiona serveis i la manera de viure.

Per tant és un moment complex, però alhora molt engrescador, on canviem des de ciutats tradicionals cap a models del segle XXI, amb totes les seves contradiccions però també oportunitats. Les ciutats tradicionals a les Illes Balears responen plenament a la tipologia mediterrània. Són a la vegada un lloc de feina i de convivència, en diàleg permanent amb el seu entorn rural. El valor afegit de la vida en ciutat permet dedicar temps al gaudir, a la cultura i a la participació social.

Dissortadament, aquest model està avui dia en crisi, llevat de comptades excepcions (Ciutadella, Maó...). El preu dels habitatges, en combinació amb les autopistes, han provocat el desbordament de les grans capitals (Palma especialment, però també Ciutat d'Eivissa a Eivissa). Per això el PSIB reconeix

la condició de capital de l'illa d'Eivissa a la ciutat d'Eivissa i impulsarà aquesta qualificació amb el caràcter normatiu que correspongui.

Així el resultat és el model americà de ciutat metropolitana, on les persones viuen a una població perifèrica o en un nucli rural, però que fan feina a la capital. Una dinàmica on el cotxe particular és un element indispensable i les compres es fan a grans superfícies, devora les sortides d'autopista i amb centenars de places d'aparcament.

El centre històric

La ciutat mediterrània tradicional sol comptar amb un centre històric que li dona caràcter i forma part indiscutible del seu atractiu. La configuració dels carrers, molt estrets i ondulats, era l'eina d'aquell temps per lluitar contra la calor de l'estiu, tot i la seva contrapartida i la manca de llum i l'excés d'humitats a l'hivern. Avui dia, aquesta configuració fa impossible, o al manco molt difícil, la convivència del trànsit de cotxes i de vianants, ja que l'escassa amplada no deixa marge per a les voreres o allà on en deixa les voreres són tan estretes que dificulten enormement el pas dels vianants.

En aquest casos, el conflicte s'hauria de resoldre sempre a favor del vianant, evitant el trànsit de vehicles i substituint l'asfalt per un paviment més amable, que convidi a passejar. També convé recordar, tanmateix, que el valor de la ciutat l'aporten els seus residents. El centre històric ha de ser una zona viva de la ciutat, on hi visqui gent de manera habitual. I, per tant, el resident del centre ha de poder tenir un accés comparable al de la resta de ciutadans al cotxe, aparcament, comerços de proximitat... en definitiva a una vida normalitzada.

Contràriament es pot produir l'anomenat 'efecte museu', és a dir carrers que es buiden al vespre en tancar els comerços i edificis sense habitar. Això ja ha passat per exemple a qualche zona de Palma per mor de la degradació dels habitatges amb lloguers antics i que corren perill de tornar a passar per causa de la competència dels usos estrictament comercials, no vinculats a l'habitatge.

Les zones de vianants conviden a passejar i l'afluència de gent les fa atractives pel comerç i l'oci. En el cas del centre històric, la presència de monuments i d'edificis emblemàtics hi afegeix l'atractiu turístic. Així la confluència de tots aquests elements en grau superlatiu pot tenir un efecte pervers: la conversió del centre en una mena de 'parc temàtic' incompatible amb la possibilitat d'una vida normalitzada pels residents. Hi ha també perill que l'Ajuntament hi centri els seus esforços de manteniment, neteja, ornamentació i altres, en detriment dels

barris i zones perifèriques de la ciutat.

En desafortunades paraules de Joan Fageda (PP), batle de Palma: «qui vulgui una zona guapa per passejar, que vingui al centre». El resultat final són barris bruts, descuidats, amb deficiències importants, i un centre saturat, escassament compatible amb l'ús residencial en condicions de qualitat.

Eixample i barris perifèrics

Si definim la pròpia essència de la ciutat com un espai de convivència, aquest espai no hauria de quedar reduït al centre, sinó que de qualche manera ha d'arribar a les zones d'Eixample, barris i zones perifèriques.

La manera d'aconseguir-ho segurament estarà lligada a les característiques particulars de cada ciutat, tot i que la finalitat serà la mateixa: no haver d'anar al centre per gaudir d'espais agradables per passejar, comprar, trobar-se amb gent, per, en definitiva, viure i conviure. Alguns exemples interessants en aquest sentit són:

Eixos cívics. El planejament urbanístic de ciutats, com Palma, va qualificar com a 'eixos cívics' determinades vies radials. Això va obligar a construir els edificis amb baixos d'ús comercial. Més recentment, la reconversió dels trams més centrals d'alguns d'aquests carrers en espai públic reservat als vianants ha produït un efecte d'expansió de l'espai amb característiques de centralitat, penetrant dins la zona d'Eixample. Com que estan enfora de la zona monumental, aquests espais no tenen la pressió turística del centre històric i resulten molt agradables pels residents.

Nuclis perifèrics de centralitat. Determinades actuacions (zona de vianants, petits parcs i places, jocs infantils...) a barris perifèrics poden contribuir a anar configurant una ciutat multicèntrica, a on els habitants dels barris tinguin a prop els seus propis espais públics, d'oci i de relació. La vida del barri ha de poder ser agradable i còmoda, sense haver de desplaçar-se al centre.

Però hem de tenir present que és justament en els espais de convivència on es posen de manifest els problemes de la gent, les mancances de la nostra societat. Als parcs, a les places... es fa visible la pobresa, la soledat del jubilat, la manca d'adaptació dels joves, la manca de civisme d'alguns, etc.

Per això el repte és detectar i gestionar el conflicte. En alguns casos, com ara la lluita per l'espai entre terrasses i vianants, o amb les bicicletes o la venda ambulants pot bastar amb actuacions administratives. En altres, aquells que

afecten a la seguretat, resulta imprescindible la presència de policia de proximitat, que hauria de ser una aposta prioritària. En altres, finalment, són els serveis socials els qui haurien d'actuar, especialment en els casos més extrems.

Com ja s'ha dit abans, les polítiques socialistes es fan més visibles com més afecten als ciutadans. I és justament a les eixamples o als barris a on s'haurien de veure més aquestes polítiques (parcs, escoles, centres de salut, neteja, etc.). És la qualitat de vida als barris allò que pot donar en definitiva la mesura de l'èxit o del fracàs de les nostres polítiques.

Per aconseguir una vertadera dignificació dels barris de les grans ciutats i poder donar així una qualitat de vida que no els deixi enrere, serà necessària la implicació no sols de les institucions municipals, sinó també de les supramunicipals, per tal que puguin dotar al municipi del finançament i d'altres impulsos necessaris per emprendre reformes radicalment transformadores en profit de la ciutadania. En el cas de Palma, el finançament a través de la Llei de capitalitat ha de ser l'instrument mitjançant el qual el Govern Balear aposti per la transformació i millora dels serveis i infraestructures públiques de la ciutat.

D'altra banda, els joves, motor de la força que mou i mourà la ciutat les properes dècades, han de ser objecte de les nostres polítiques. El reforç en la inversió en casals de barri, espais d'oci, biblioteques, transport públic, xarxa de carrils bici, parcs i jardins, equipaments esportius, etc. Tot s'ha de fer posant la mirada en aquest sector que ha preferit escollir altres opcions polítiques aparentment més "progressistes" que la nostra. Hem de demostrar, amb la força inversora i amb la implantació de polítiques valentes, transformadores i ben gestionades, que ells són un dels nostres principals objectius.

Per altra banda, la gent gran ha d'ocupar també el centre dels nostres esforços. Per aquest motiu és imprescindible que els barris creixin en equipaments socio-sanitaris de proximitat, amb inversions transformadores per permetre una major accessibilitat de la via pública i amb millora dels equipaments i serveis públics adreçats a aquesta població. Moltes barriades densament poblades pateixen actualment dèficits pel que fa a l'atenció socio-sanitària i presenten ràtios de pacients i professional molt més elevats que en la majoria de pobles de l'illa. Aquesta situació s'ha de capgirar radicalment.

Gentrificació

La 'gentrificació' és el procés mitjançant el qual la població originària d'un

sector o barri, generalment cèntric i popular, és progressivament desplaçada per un altre d'un nivell adquisitiu major.

Es tracta de la llei de l'oferta i la demanda en estat pur, i les conseqüències són per a tots, no només per als desplaçats. Una part d'aquest fenomen s'origina pel curs normal dels processos socioeconòmics, però recentment veim amb preocupació com és justament la intervenció de les administracions públiques que produeix aquest efecte no desitjat.

El concepte de "regeneració urbana" és del tot neoliberal. Es regeneren els barris, no la vida de les persones. Els barris pobres es defineixen com a "necessitats d'una regeneració o revitalització", com si els problemes fossin la falta de vida i la letargia, i no la desigualtat o la pobresa.

En aquest procés no fem evolucionar el barri, sinó que canviem amb polítiques de govern els seus residents, la tipologia dels habitatges i les activitats comercials i productives, substituint, per exemple, el comerç tradicional per bars i tendes de disseny. És una «falsa reconversió», majoritàriament avalada i sustentada per doblers públic. L'administració rehabilita l'entorn, degradat o no, i l'especulació immobiliària se'n beneficia.

Pels socialistes de les Illes Balears la gentrificació és un fenomen que implica necessàriament el concepte de classe social. Es tracta d'un conflicte en el pla urbanístic i de l'ocupació de la ciutat d'una classe enfront de l'altra. Implica directament l'existència d'una segregació en funció dels grups socials dins de la ciutat, i suposa una agressió contra les classes menys afavorides i a favor de les més acabalades. Així les actuacions per frenar la gentrificació serien:

S'ha de governar el territori des de l'equilibri entre la competitivitat, la sostenibilitat i la cohesió social, analitzant l'impacte social de les actuacions i millores urbanístiques que es vulguin fer al territori.

La ciutat, pels ciutadans. S'ha de fer des del govern de la ciutat un Pla de ciutat pel segle XXI, fet per la ciutadania, en què es tengui en compte tota la problemàtica de gentrificació i, en el seu cas, el posin mesures radicals, com les vigents a París o Berlin.

Hem de defensar el dret a l'allotjament pels ciutadans i el dret a la ciutat pels ciutadans, entenent l'habitatge com l'element quantitativament prioritari de la construcció de la ciutat. La política d'habitatge s'ha de centrar en plans de rehabilitació, de lloguer d'habitatges i de construcció a preu assequible, que permeti passar d'una política quantitativa de construcció de noves edificacions a una política qualitativa basada en els recursos econòmics de la demanda existent.

El lloguer vacacional ha d'anar lligat a l'ús d'habitatge residencial, tant de primera com de segona residència. S'ha d'evitar l'especulació de compra d'habitatge per a la seva posterior activitat de lloguer, cosa que fa competència deslleial als diversos sectors implicats i ben regulats. En el cas d'habitatges plurifamiliars s'hauria de requerir el permís de la comunitat de veïnats de l'edifici.

Ciutat saludable

Els socialistes de les Illes Balears volem que les nostres ciutats siguin saludables, és a dir apliquem el principi prioritari de la salut en totes les polítiques, de forma que es millori el benestar, el medi ambient físic, mental i social individual i col·lectiu de la ciutadania.

El Pla de contaminació de l'aire demostra que la principal font de contaminants és el trànsit, especialment a Palma, on hi ha una major concentració de vehicles privats. I els punts negres estan justament a la zona de les Avingudes, que s'ha anat configurant com una via relativament ràpida de circumval·lació per distribuir el trànsit, enfront d'altres vies més perifèriques. Però no deixa de ser una cruel paradoxa, ja que les Avingudes han passat de ser originalment un bulevard, pensat per passejar i el gaudi dels ciutadans a una zona amb nivells de contaminació d'aire inacceptables.

Encara que hi ha algunes mesures que podrien ajudar a pal·liar aquest problema:

S'ha de repensar la distribució de les zones de rotació d'aparcaments (ORA) per evitar l'efecte-crida de vehicles al centre.

S'ha de potenciar les vies alternatives de circumval·lació i de distribució del trànsit.

S'ha d'ocupar part de l'espai destinat als vehicles privats amb carrils bici o també amb altres mitjans com el tramvia.

En termes més generals, s'ha d'apostar per solucions que minvin l'impacte del trànsit sobre la salut dels ciutadans:

S'ha de potenciar el transport públic, incrementant freqüències i facilitant la connexió intermodal (anar en bus hauria de ser més ràpid i pràctic que fer-ho en cotxe).

S'ha de donar suport al vehicle elèctric, amb punts de recàrrega i aparcaments

reservats.

S'ha de millorar la xarxa de carrils bici perquè arribin a ser una opció atractiva pels trajectes quotidians.

Però, segons l'Ordenança municipal reguladora de renous i vibracions, l'excés de renou és actualment una de les principals causes de preocupació ciutadana, ja que incideix en la qualitat de vida de les persones i, a més, pot provocar efectes nocius en la salut i en el comportament, tant individual com social. Els escàndols recents han mostrat la facilitat que tenen alguns per posar el benefici de determinats locals i zones d'oci per damunt del dret al descans dels ciutadans. Els socialistes hem de ser implacables en aquest tema: tolerància zero amb l'abús del renou.

A més de tot això, no hem d'oblidar que la ciutat també ha de ser habitable per als nins. Aquests han de tenir espais saludables per poder jugar, córrer i gaudir, sense la preocupació del trànsit. Els infants han de poder entrar i sortir d'escola sense haver d'empassar-se el fum dels cotxes dels pares que aparquen just davant la porta amb el motor en marxa. I han de poder relacionar-se amb els nins del seu barri a la plaça o al parc sense haver de quedar sempre a jugar a ca seva o ca un amic. Així han de poder aprendre a viure la ciutat, ja que ells seran els ciutadans del futur.

Mobilitat sostenible

A partir de la segona meitat del segle XX i fins ara les ciutats han crescut a través dels eixamples i de la incorporació de barriades connectades d'una manera més natural entre si. El creixement demogràfic, notable en la nostra comunitat, ha fet que les nostres ciutats suportin una pressió humana importantíssima, tant de visitants com de residents, que es desplacen freqüentment als centres urbans més importants per diferents motius (personals, professionals, relacionals, etc.).

Els models de mobilitat d'avui en dia segueixen descansant majoritàriament en l'automòbil particular, una mobilitat consumidora de territori i difícilment sostenible en el temps. Així les ciutats es converteixen en dipòsits de cotxes aparcats a cel obert i són aquests els vertaders protagonistes dels carrers.

Els centres urbans cada vegada més són únicament pels vianants, però moltes vegades aquest esforç es queda en els centres urbans, mentre que en els eixamples i les perifèries segueixen sent patrimoni dels vehicles.

Entretant la tecnologia posa en les mans de planificadors i d'urbanistes recursos que abans eren inexistents, des de la sensorització dels carrers i l'anàlisi de dades que poden facilitar accions de modulació del trànsit en temps real fins a sistemes de mobilitat compartida i més sostenible. La intermodalitat ha d'imposar-se amb sistemes mixtes que descansin en el transport públic col·lectiu, com poden ser: el taxi, el vehicle compartit, la bicicleta tradicional o elèctrica i, perquè no, el tradicional passeig per resoldre el "last mile", en entorns urbans on el vianant guanyi protagonisme i espai. Per tant, el carrer com a cementiri de vehicles, que estan aturats més del 90% de la seva vida útil, s'ha de transformar.

Així mateix, hem de ser capaços de traslladar la lluita contra el canvi climàtic als nostres carrers, afavorint els vehicles de baixes emissions i elèctrics. I liderant la incorporació de flotes de les administracions públiques i dels serveis de transport públic, així com desenvolupant polítiques que impulsin aquesta imprescindible transició entre la ciutadania.

El PSIB, un partit del segle XXI

El mandat de l'actual executiva del PSIB ha acabat amb dos objectius en curs: per una banda aprofundir en els canvis que es van iniciar el 2015 en les eleccions locals, insulars i autonòmiques; i per l'altra banda ampliar, atraure i obrir el partit socialista, en un moment on la gran dificultat és la relació amb les capes urbanes, joves i aquells que viuen en els centres urbans de més densitat a les illes. I també ha acabat en el moment que comença un nou temps per un nou secretari general que acaba de guanyar unes primàries després de vuit mesos de forta convulsió.

Aquest nou temps que comença, el gran objectiu dels socialistes pel proper mandat és seguir sent coherent amb la tasca dels darrers cinc anys i aprofundir en els canvis que hem anat assolint. I per això cal tornar a obrir el Partit a la societat i compartir el model que volem proposar a partir del 2019 i, per tant, hem de tornar a obrir un procés de col·laboració de la societat a fi d'elaborar de forma conjunta els grans eixos de futur per a la segona dècada del segle XXI. Eixos que poden suposar guanyar les properes eleccions o repetir per primera vegada el pacte de governabilitat que es va iniciar en el 2015.

Amb el 2017 s'arriba al final d'un període després d'un mandat atípic, de cinc anys i mig, com a resultat dels processos que s'han viscut en el darrer any a nivell nacional i que han alentit tots els processos congressistes.

Gairebé sis anys que han permès assolir diversos reptes plantejats a l'inici del mandat. Reptes que van ser principalment la creació d'un fulla de ruta, expressats en una conferència política en el 2014, per canviar el rumb de les institucions en el 2015, obrint el Partit a una major participació mitjançant unes primàries obertes a simpatitzants i a militants.

Dos grans eixos de treball, per una banda la programàtica i per una altra la participació i la interacció amb la societat civil, per catalitzar una alternativa clara a les polítiques del PP, aplicades des del 2011 fins al 2015 en un marc de majoria absoluta sense precedents a les Illes Balears, un fet que hem de millorar i ampliar pel 2019.

Aquesta millora i ampliació l'hem de fer recordant que ens vam mobilitzar com a partit i davant la societat en un context que és qüestionava de forma global qualsevol sortida de caire socialdemòcrata i keynesiana de la crisi. Era un moment de qüestionar el model i les polítiques de l'Estat del Benestar del segle XX. Precisament en aquest context els socialistes van traçar un full de ruta de clara alternativa al PP, amb tres grans eixos: creixement sostenible i ocupació de qualitat de banda les retallades; recuperació dels drets socials, civils i polítics, amb una clara defensa de l'estat del benestar i dels drets del segle XXI; a més d'una política de transparència i amb una veu forta, a Madrid, al Mediterrani i a la Unió Europea.

Dos eixos bàsics que han fet possible el canvi a les institucions de les Illes en el 2015. Un canvi que en el 2017 segueix sent vigent i que està en curs, a menys de dos anys de les properes eleccions. Un canvi significatiu que en perspectiva el punt de partida de l'executiva que ara acaba la seva tasca.

En el 2012, un any després de perdre les eleccions autonòmiques, el PP comptava amb el major suport parlamentari des del 1983, amb 35 diputats. I un suport clar a la majoria, per no dir la totalitat, de les institucions locals, insulars, autonòmiques i nacionals. Era un moment on la crisi afectava de ple a la ciutadania i a on tota l'energia del PP anava destinada a culpabilitzar de les retallades socials i la política de l'austeritat a l'herència dels governs socialistes. Una dinàmica que deixava mans lliures al PP i que va deixar el PSIB i el PSOE en una situació d'aïllament a les institucions i de manca de credibilitat entre el teixit econòmic, social, associatiu i cultural de les quatre illes.

Així a partir d'una situació d'extrema dificultat es va treballar en dos grans vectors:

Una forta oposició expressada principalment en el Parlament de les Illes Balears contra les polítiques de retallades econòmiques i socials, però també de drets.

Personalitzada amb José Ramón Bauzá, per tal de ser l'alternativa creïble a les polítiques del PP.

Una feina de proximitat iniciada a finals del 2012 amb les institucions i sectors claus de les Illes Balears, que va permetre treballar amb molts de col·lectius en la configuració d'una alternativa que es va plasmar en la Conferència Política del 2014. Una alternativa que es va consolidar en les primàries celebrades prèviament per elegir candidat a la presidència del govern, a un any de les eleccions del 2015.

Ambdós aspectes van fer recuperar la credibilitat i la marca al PSIB, encara que la situació global de feblesa es va expressar clarament a les eleccions europees del 2014, on es va certificar que la indignació a les places per la crisi no es recollia pel Partit Socialista, sinó per noves formacions que es van consolidar en el 2015.

Malgrat les grans dificultats, la realització de les primàries durant la primavera del 2014 i de la conferència política a final d'any va permetre l'ocupació d'un espai polític propi. Un espai que en aquell moment el PSOE a nivell nacional no ocupava i que va permetre així la percepció d'una alternativa clara de model al mandat del PP.

Si la tasca principal de l'executiva actual ha estat pilotar el canvi fins al 2015, l'arribada a les institucions amb la inèrcia descrita anteriorment ha estat fonamental per dos elements: el lideratge durant el 2014 ens va permetre tenir una bona posició de força a l'hora de negociar el canvi a les institucions en el 2015. Es va fer des d'un lideratge indiscutible, des d'un programa molt definit que va clarament dibuixar el contingut dels acords del canvi. Acords que no són un pacte de partit, sinó un pacte programàtic de polítiques i que ha permès, tot i les dificultats, tenir un full de ruta de govern per a tota la legislatura. De fet, els acords del canvi són una extensió dels grans eixos que es van definir en la Conferència Política dels socialistes de Balears. És un camí que no ens ha permès ser primera força, però sí la més capacitada per encapçalar un nou temps de pluralitat social i de lideratges compartits.

Si bé les conseqüències negatives de la crisi i la falta de resposta d'un PSOE que creàs confiança entre l'electorat va ser al seu moment determinant per a l'aparició de noves forces polítiques. La veritat és que la positiva i efectiva gestió del nostre partit allà on governam estan provocant que a poc a poc, però de forma constant, aquestes es vagin desinflant electoralment i l'expectativa electoral es recuperi. Així és el moment d'una banda de tornar a presentar-nos davant la societat de les nostres illes com una força política de clara aspiració majoritària, que uneix i conflueix a un electorat d'esquerres que converteix a la

nostra organització en un partit capaç de guanyar les properes eleccions. I per una altra, s'ha de constatar amb una demostrada competència i disposició al diàleg i pacte, que com a partit ens permet acords de govern sòlids i eficaços amb altres grups polítics.

Una vegada fixat un itinerari a les institucions a partir d'una bona lectura dels resultats electorals —nova pluralitat, expressió ciutadana de demanda de canvi, nova manera de fer política, alternativa a l'austeritat— a les Illes. Aquest full de ruta ha estat una base essencial per expressar un clar posicionament a nivell polític després dels resultats del desembre de 2015 i del juny de 2016. Així la feina feta del PSIB en aquests anys ha permès consolidar un pensament i posicionament molt clar, que enllaça amb la idea que es pot aprofundir i créixer des d'una clara concepció socialdemòcrata amb polítiques d'esquerres, des de la tradició dels pactes illencs i mirant a la vegada a les experiències similars, com les de Portugal actualment.

En conclusió, aquest període consolida un projecte polític que el PSIB ha anat refermant en els darrers 20 anys un projecte que ha permès poder expressar amb veu pròpia a les Illes i des de les Illes un posicionament polític i ideològic arrelat en un model federal, en un clar sistema de federalisme interior a la nostra comunitat, amb polítiques fermament d'esquerres i lligades a la nostra identitat social, cultura i territorial, i, al mateix temps, basades en la nostra singularitat insular.

Per tant, l'objectiu és aprofundir el projecte i obrir-lo el més possible a la societat. Aquesta serà la responsabilitat de l'equip que piloti els propers anys. També s'ha d'aprofundir en les polítiques, ampliar al mateix temps la base social dels socialistes de Balears, especialment en els espais urbans. Per tant, aquests són els reptes pels nous temps que vendran.

Partit modern, atractiu per als nous votants

El model federal insular que impulsam des del PSIB ha de quedar reflectit en els òrgans de representació de les diferents estructures del partit, cada illa ha de comptar, com a mínim, amb un representant en el Comitè Federal.

No hi ha dubte que el sistema de partits polítics espanyol, vigent des dels anys 80, ha sofert una important modificació a partir de les darreres convocatòries electorals. Els partits més veterans, com el propi PSOE, han vist reduïts els seus suports, mentre que noves forces polítiques, inexistents fa pocs anys, han

agafat una força determinant a l'hora de configurar majories de govern, eliminant l'estabilitat del sistema en favor d'una major representativitat. Tot això amb efectes positius com és el fet que al no haver-hi majories absolutes els governs han d'impulsar les seves polítiques des d'una contínua acció de negociació, diàleg i recerca del consens, donant major vida a les institucions parlamentàries i més protagonisme a les minories que han restat a l'oposició.

Les Illes Balears han sofert també els efectes d'aquest canvi de sistema dels partits. I els propis resultats electorals ens han de fer reflexionar sobre a què es deu la pèrdua de suports electorals, particularment entre els joves. El vell PSOE, un partit més que centenari i amb una llarga i honrosa història, no resulta atractiu per bona part de la població, que només ha començat a tornar a confiar en el PSOE després del procés d'elecció directa del secretari general, on s'ha confirmat el pes de la militància de base. Això ens pot dur a pensar que els partits moderns, aquells que resulten atractius a la ciutadania, han de ser partits que donin instruments de participació als seus militants, oberts a l'opinió dels simpatitzants, molt dinàmics i amb capacitat d'engrescar els seus seguidors amb missatges clars, sense confusions ideològiques, valents i atrevits per liderar les transformacions que la societat espera de les forces polítiques d'esquerres.

Per tant, ser un partit modern significa captar l'evolució de les necessitats de la societat actual, la correcta interpretació de les demandes de l'esquerra i la capacitat de tenir uns missatges clars i creïbles, que corresponguin a polítiques realistes i als anhels del poble des de l'òptica dels valors social-democràtics. En aquest procés les noves tecnologies han de ser una eina al servei del partit.

La nostra comunitat autònoma alberga una àmplia diversitat cultural, on conviuen centenars de milers de persones provinents de diferents parts del món. Tal diversitat ens enriqueix i ens defineix amb una societat acollidora i tolerant, la qual cosa incideix directament, no solament en sectors com l'economia, l'educació i la cultura, sinó també en aspecte més socials com la joventut, per la creixent franja de joves immigrants de segona generació. La majoria, joves i majors, orfes políticament, simplement perquè no detecten invitació alguna per part dels partits polítics a la participació en la vida política com a forma d'integració i que se sentin part del sistema com qualsevol altre ciutadà, tot això comporta la desafecció i la falta de compromís amb la terra d'acolliment.

El PSIB-PSOE és un partit amb vocació de majories i serà també punta de llança en la nova forma de fer política dins de l'Estat espanyol, inclusiva i amb mesures específiques, decidides i valentes, per posar en valor la diversitat i

posar-la al servei de la societat en general. Hi ha un potencial que no s'està aprofitant, joves molt preparats, emprenedors, artistes, professionals de la sanitat, entre molts altres, que el nostre partit sabrà reconèixer i dir que volem que se sumin al nostre projecte. Un projecte que es construeix entre tots i per a tots. Per això, el PSIB-PSOE crearà un grup de treball que treballi conjuntament amb una secretaria per a la diversitat, que serà l'encarregada de dur a terme la nova política d'inclusió al nostre ideari polític i d'impulsar a tots els nivells organitzatius del PSIB.

Les organitzacions polítiques del s. XXI han d'avançar cap a formes d'organització més obertes, simplificant els seus tràmits d'informació, i aprofitant les eines digitals per substituir els murs de ciment per parets de cristall. Així obrir-nos, escoltar i compartir espais amb els nostres veïns requereix també un exercici de maduresa organitzativa, de transparència sense complexos per part nostra. Per això, assumirem també les següents mesures a implantar en tots els nivells orgànics del PSIB-PSOE:

El PSIB seguint la línia de transparència adoptada publicarà a través de la seva pàgina web totes les despeses i ingressos dels diferents nivells orgànics i públics.

Es publicaran a la nostra web els contractes que se subscriuguin dins del marc de la Llei de protecció de dades.

Amb la finalitat de facilitar la informació de qualitat i evitant la dispersió, publicarem a la nostra pàgina web les retribucions corresponents als llocs de treball contractats en el nostre partit. Un partit que defensi els drets laborals ha de donar exemple en primer lloc amb el personal que contracta.

Publicarem les retribucions, el càrrec i el nombre de persones que perceben retribucions públiques com a càrrecs electes o lliures designació dels afiliats del PSIB-PSOE a través de les diferents institucions. Els qui optin a uns d'aquests càrrecs hauran de subscriure un compromís ètic de transparència per autoritzar la seva publicació.

Hem d'estar orgullosos i reivindicar fermament allò que hem fet i fem a les institucions a on hi ha un company socialista. Sempre, des de la lleialtat institucional que ens caracteritza com a partit, cal anar una passa endavant i mostrar al conjunt de la societat quines iniciatives duim a terme i perquè ens diferenciam dels altres partits d'esquerres i del PP. Som el motor dels canvis i així ho hem de demostrar, sense por i amb claredat.

Una nova forma de comunicar. Un partit dins l'era de la comunicació digital

Som un partit modern i al costat de la ciutadania. Per això, cal que les nostres estructures i la nostra forma de comunicar s'adapti al segle XXI. Per aquest motiu és bàsic canviar les formes d'arribar als ciutadans i adaptar-se a les noves formes de comunicació de la societat.

En aquest sentit, cal elaborar un pla de comunicació a on es tinguin presents els canals de comunicació de la ciutadania i establir unes noves estratègies que ens permetin arribar a més gent. També es necessari impulsar les xarxes socials del PSIB-PSOE (Facebook, Twitter i Instagram) i desenvolupar continguts de marca i valor afegit (infografies, stories, vídeos a Youtube, etc.). No ens podem limitar a penjar notes de premsa a la xarxa, sinó que hem de crear nous continguts. Tota aquesta tasca només es pot realitzar dotant de més recursos al departament de comunicació de PSIB-PSOE i coordinant-se, per exemple, amb els caps de gabinet de les distintes institucions a on governam per poder crear plans de treball i argumentaris. Tots plegats aconseguirem millorar, unificar el missatge i arribar a més gent amb el nostre discurs.

És necessari millorar la nostra web i actualitzar-la per complet. També cal dotar-la de nous continguts i fer èmfasis al valor afegit de la nostra marca de partit. A més a més, també és interessant la creació de blogs, recursos i altres fòrums d'opinió a on tothom tingui veu i pugui aportat les seves idees.

Augmentar la massa d'afiliació

El PSIB-PSOE ha estat una organització que ha tengut per objectiu convertir-se en un partit de masses. Tot i les dificultats que sempre ha tengut la nostra formació a les Illes Balears per assolir una forta implantació territorial i personal dels seus militants. Avui en dia resulta encara més complicat aconseguir aquesta implicació, però augmentar la quantitat d'afiliats al partit i a les Joventuts Socialistes no pot deixar de ser un dels grans objectius.

El Partit no ha de ser un prestador de serveis, però sí que ha d'aportar als seus militants i simpatitzants la possibilitat real de participar en el debat polític. Ja la Constitució ve a definir els partits polítics com els instruments de la ciutadania per participar de la vida política, aquest objectiu s'aconseguirà en la mesura que els processos de participació de la presa de decisions impliquin de bon de ver a la militància, a tots els nivells, siguin consultes obertes o la celebració

d'assemblees, en són part fonamental. L'organització de campanyes atractives, la multiplicitat de mecanismes de participació (al territori, a nivell sectorial, a les xarxes socials...) o l'oferta d'alguns serveis que ajudin a crear consciència de grup, d'organització que comparteix uns ideals, com poden ser jornades de formació o de confraternització, són elements a impulsar per tots els nivells organitzatius del PSIB. Quan proposam a la gent que s'afiliï al PSIB han de saber que tendran totes aquestes possibilitats.

La figura del simpatitzant

La flexibilitat és una constant en la societat actual, hem de fugir de sistemes rígids que pertanyen a l'organització si volem ampliar la seva base. En el seu moment ja es va parlar de la figura del simpatitzant, que si bé no pot participar dels processos interns, sí que pot ser convidat a participar assíduament de processos de formació, de debat, de participació, etc.

El conjunt de l'organització s'ha de convèncer que aquesta figura pot contribuir a augmentar la massa social de seguidors del projecte socialista i, per tant, s'ha de treballar per tenir una extensa base de dades de simpatitzants que es pugui comptar com a col·laboradors.

Noves formes de prendre decisions: consultes als militants

S'està consolidant la idea dins el PSOE que les consultes als militants són claus en el nou model de Partit. El PSIB-PSOE així ho creu, de manera que s'ha de reglamentar de manera senzilla. El PSIB-PSOE ha estat pioner en l'aplicació del vot directe amb unes eleccions primàries a la candidatura a la Presidència de les Illes Balears oberta a la ciutadania i que va ser un èxit organitzatiu pel nostre partit, demostrant que es pot ampliar la massa de suport social quan dones eines de participació.

L'estructura sectorial a debat

Fa anys que el PSOE s'estructura a nivell federal amb grans organitzacions sectorials, però no és menys cert que nombrosos temes d'actualitat han donat lloc a la creació de grups sectorials més o menys informals. Aquesta participació sectorial, ben coordinada, ha donat històricament fruits positius a la

dinàmica organitzativa del PSIB-PSOE. Resulta imprescindible recuperar l'impuls dels grups sectorials, integrant-hi simpatitzants, organitzant debats o conferències públiques, i no limitant-se a processos interns. Així com dinamitzar les agrupacions locals, amb grups de treballs per temes d'interès, si en fos el cas.

Millor eficiència de la de la Comissió Executiva de PSIB

En aquest sentit la Comissió Executiva del PSIB tindrà membres amb funcions executives concretes, més enllà de la Presidència, de les Vicesecretaries Generals i les vocalies seran adscrites a una secretaria.

Per tal de reforçar la connexió dels òrgans de direcció del PSIB amb la realitat social i les preocupacions ciutadanes, per fomentar el debat polític d'idees en el si amb llibertat, per donar expressió al pluralisme intern i realitzar l'efectiva tasca de control, en el seu cas sobre els governs socialistes a diferents nivells. Així es procurarà que en la composició de les comissions executives s'incorpori el major nombre de membres que només ostenten aquest càrrec orgànic i no retribuït.

Igualment, el primer Consell Polític del PSIB després del 13è Congrés aprovarà el pla de feina anual, amb objectius a assolir, que li presentarà la Comissió Executiva l'execució d'aquest pla sobre allò que donarà coneixement cada sis mesos i que serà avaluat i revisat anualment.

L'estructura territorial del PSIB-PSOE: reforçar les federacions insulars i les agrupacions locals

La configuració de la nostra comunitat autònoma dóna lloc a una estructura de federalisme intern basada en tres federacions i a una agrupació insular. L'organització territorial insular s'ha demostrat clau històricament per mantenir una política de proximitat i per vetllar pel bon funcionament de l'organització a nivell municipal. Enfortir les federacions insulars passa per un decidit suport del PSIB, un PSIB enfocat a donar suport al Govern de les Illes Balears i al Grup Parlamentari i, per altra banda, a crear eines de col·laboració amb les federacions, per tal de facilitar-los la seva feina. L'existència de conferències o trobades de secretaris generals, secretaris d'organització o qualsevol secretari sectorial, convocats pel corresponent del PSIB, hauria de ser la norma i no l'excepció en el nostre funcionament. Igualment la dinamització de les

organitzacions o grups sectorials a nivell balear, per tal d'activar les equivalents a nivell insular, hauria de ser tasca prioritària de les secretaries.

Impulsar les agrupacions

Les federacions insulars han de definir la seva estratègia territorial i donar les eines i tot el suport necessari (assessorament legal, polític, tècnic, presència pública, activitats formatives o de confraternització) a les agrupacions locals, però també ha de ser flexible per dotar-les d'una estructura municipal que, de vegades, convé que es pugui subdividir per tenir una actuació més efectiva sobre el territori. Així seria convenient la possibilitat que les federacions puguin autoritzar a les agrupacions amb una massa suficient d'afiliats i que tenguin dins el seu municipi barris o nuclis de població clarament diferenciats, a què creïn seccions de barri o de nucli per impulsar la política de proximitat, garantint una estructura mínima, amb un responsable de secció i un comitè de suport, així com establint mecanismes de participació, consulta i codecisió de les seccions amb les comissions executives locals o municipals.

Aquesta estructuració ens ha de permetre tenir agrupacions dinamitzades i fortes, connectades amb la seva militància i amb els veïnats de la zona.

Formació contínua i processos de selecció per cobrir llocs de feina

Tant els grups socialistes com el personal tècnic que treballa en l'estructura federal i de les federacions han de comptar amb una formació contínua i permanent que els permeti desenvolupar cada vegada millor la seva feina. Igualment caldrà garantir que tots els militants tenguin dret a presentar-se a les diferents ofertes i places de treball que s'ofereixin des d'aquestes estructures garantint els processos de selecció basats en el mèrit i la competència.

Bones pràctiques democràtiques

Cal acabar també amb la situació actual dels aforaments, amb les portes giratòries, amb els clientelismes i amb les professionalitzacions polítiques de llarg recorregut. Així es potenciarà, igualment, la renovació i el canvi generacional com a eina per evitar l'anquilosament orgànic i ideològic.

La necessitat d'un Think-Tank del socialisme balear: la Fundació Gabriel Alomar

Una societat canviant, en evolució, amb un dinamisme com l'actual, capaç de posar en qüestió les principals ideologies que han estat referent del món occidental les darreres dècades, obliga als partits polítics a tenir equips molt dinàmics i actius que promoguin la reflexió i l'estudi de les idees polítiques, que reforcin ideològicament les polítiques dels governs en aquells que participam i que creïn mecanismes de diàleg amb la societat civil i amb altres formacions polítiques, fora de la protecció de l'estructura formal del Partit. Per tant, necessitam la consolidació d'un think-tank del socialisme a les Illes Balears, actiu, constant, permanent, que pot tenir com a eix la Fundació Gabriel Alomar, com a principal referent i aglutinador, però sense deixar de banda l'impuls de nous mecanismes com: un Centre d'Estudis Parlamentaris, una publicació digital periòdica, la celebració de jornades d'estudi cada pocs mesos, la publicació d'articles i continguts d'opinió, estudi i reflexió política, a publicacions pròpies o externes, el seguiment i arxiu de tota la producció ideològica del Partit, pel seu anàlisi i estudi posterior. És necessari obrir la Fundació a la ciutadania, amb un patronat mixt que sigui capaç de dinamitzar l'activitat d'aquesta.

La recuperació de la nostra història: el fons documental del PSIB-PSOE

Des del mes de setembre de 2016 s'ha iniciat el procés d'ordenació i catalogació del fons documental del PSIB-PSOE. La conservació dels documents generada pel nostre partit fins ara s'havia anant fent sense criteris de conservació i això, sense solució, podia derivar a la pèrdua definitiva d'una bona part de la nostra història com a partit. En aquest sentit, la tasca duta a terme des d'aquests moments es basa en una primera fase de treball a on la documentació està passant d'estar en caixes en males condicions a ser dipositada a l'Arxiu del Regne de Mallorca, per a la seva correcta conservació i en el futur poder ser consultada per la societat. Aquest procés també inclou altres fases que impliquen la descripció completa del fons i la creació d'un quadre de classificació definitiu.

A continuació s'estableixen una sèrie de punts que cal tenir en compte per consolidar aquest projecte de recuperació de la nostra memòria, que es realitzarà cercant la col·laboració de la Fundació Gabriel Alomar.

Primer: Cal fer un projecte de conservació de la documentació que generarà a partir d'ara el Partit Socialista de les Illes Balears. S'han d'establir una sèrie de protocols per a la conservació de cartells electorals, pamflets, publicitat electoral, convocatòries, resolucions o altres documents que pel seu interès poden ser considerats històrics en el futur tant de procedència Federal, insular o autonòmica. Aquesta documentació ha de ser correctament conservada per al futur dipòsit del fons documental del PSIB-PSOE i d'aquesta manera anar ampliant el conjunt ja existent. De la mateixa manera, tots els documents digitals també hauran de ser correctament conservats als servidors del Partit Socialista.

Segon: És necessari la creació d'una nova figura que sigui el coordinador o responsable del fons documental del PSIB-PSOE. En aquest sentit, es proposa que sigui el secretari d'Organització del PSIB-PSOE o, en tot cas, aquest anomenarà un company del Partit que exercirà de responsable.

Tercer: És necessari la creació d'un projecte on la transferència del coneixement sigui una obligació per part del Partit. Per així donar a conèixer la tasca que es du a terme als militants, als investigadors i a la societat és necessària perquè tothom conegui, de primera mà, la nostra història i el nostre projecte polític. En aquest sentit, cal dur a terme la digitalització del fons complet o de les parts que puguin ser més interessants per als investigadors (cintes d'àudio, de vídeo, hemeroteca, etc.) i penjar aquesta informació a plataformes com a Youtube, Ivoox o Google Drive, perquè estiguin a l'abast de tothom. També s'impulsarà, entre altres activitats, la creació d'exposicions, la realització de conferències o converses i l'escriptura d'obres literàries o d'articles científics per part de la Secretaria de Formació i el coordinador del fons documental del PSIB-PSOE.

Quart: En plena era de la comunicació digital també és necessari explicar la història del nostre partit mitjançant les noves plataformes i els mitjans digitals. Per això, es reservarà un espai a la web del PSIB-PSOE i a les xarxes socials de la nostra organització per pujar infografies, vídeos i post que serveixin per reivindicar i donar a conèixer el nostre passat. Aquesta tasca estarà coordinada pels secretaris de comunicació, secretaris de formació i els coordinadors que anomeni el secretari d'organització del PSIB-PSOE.

Cinquè: Creació d'un nou relat. La documentació present al fons del PSIB-PSOE ens permet i ens ha de servir per crear un nou relat o actualitzar l'existent sobre el Partit. D'aquesta manera s'han d'ampliar els coneixements i la visió que

tenim sobre el nostre partit. És per això que, també, s'haurà d'impulsar la recerca i el desenvolupament de nous estudis sobre el nostre partit, el socialisme a les Illes Balears, la Guerra Civil Espanyola (1936-1939) i el Moviment Obrer.

Sisè: S'ha d'estimular la creació d'un arxiu històric de cadascuna de les agrupacions locals i de les federacions que integren el PSIB-PSOE. En aquest sentit, es recomana la recopilació d'aquesta documentació històrica que després serà dipositada al fons documental del PSIB-PSOE a l'Arxiu del Regne de Mallorca.

Setè: Cal recuperar les persones històriques del nostre partit que ens puguin aportar la seva visió, de primera mà, sobre el passat del nostre partit. És per això que la seva experiència serà enregistrada com un document històric més i s'integrarà al fons audiovisual del partit.

Vuitè: Creació d'una biblioteca a la seu del PSIB-PSOE on la militància i els simpatitzants puguin trobar al seu abast una bona part de la bibliografia existent sobre temes com el socialisme, les Joventuts Socialistes, el PSOE, el PSIB-PSOE, entre altres temes.

La política de comunicació amb el ciutadà, un feedback imprescindible

Una de les assignatures pendents que sempre formen part de nostra autocrítica col·lectiva és el nostre endèmic dèficit en la comunicació efectiva, interna i externa, és a dir, amb militants i simpatitzants i amb la ciutadania.

Patim serioses dificultats per fer arribar els nostres missatges, posicionaments polítics, propostes de govern o gestió en les institucions que governem. Per això en aquesta nova etapa és important que es replantegin les diferents estructures de comunicació del partit amb l'objectiu de dissenyar una planificació a curt i a llarg termini, de forma coordinada, valorant estratègies, formats i eines de comunicació, i prioritzant les xarxes socials i altres nous mètodes de comunicació directa amb la ciutadania.

Amb aquest objectiu s'establirà un pla de comunicació pels responsables polítics de comunicació i tècnics de comunicació de les diferents estructures del Partit, pel disseny i aprovació d'un pla de comunicació anual coordinat que serà sotmès a l'aprovació de l'òrgan competent.

Joventuts Socialistes de les Illes Balears: una organització imprescindible

La relació del PSIB-PSOE amb Joventuts Socialistes de les Illes Balears ha de ser una relació molt més àmplia que l'actual. El Partit ha d'entendre que les Joventuts Socialistes juguen una peça imprescindible per poder assolir els nostres objectius com a organització. Per aquest motiu, el PSIB-PSOE entén que JSIB ha de ser l'instrument per a arribar als joves, sobretot sent conscients de la desafecció política dels joves cap al Partit durant aquests darrers anys. A més que JSIB han de marcar les polítiques en matèria de joventut del Partit perquè són qui coneixen la realitat del jovent de les Illes Balears, en línia a la normativa federal del PSOE i de JSE. Però sempre el PSIB-PSOE ha de donar suport econòmic i humà a JSIB per a la millor consecució dels objectius, tant de JSIB com del propi Partit.

Amb tot s'ha d'implementar la coordinació entre el Partit i Joventuts per aprofitar possibles sinergies i línies de treball, i amb les institucions amb l'objectiu que JSIB estigui assabentada del dia a dia de la gestió dels socialistes a les diferents institucions on tenim representació.

Estatuts del 13è Congrés del PSIB-PSOE

El Congrés encarrega a la Comissió Executiva del PSIB-PSOE que procedeixi a la adaptació dels estatuts del PSIB-PSOE a les normatives vigents i que sotmeti aquesta decisió a un procés de participació i debat que finalitzi amb l'aprovació definitiva del Consell Polític del PSIB-PSOE.

PSIB
PSOE

